

Godište XIX. • broj 3 • ožujak 2024.

2,5 KM / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Isus
Nazarećanin
– Kralj na križu

Mladi i molitva

Život,
dakle, biraj!

Pronašao
sam sebe u
Međugorju

Naši odnosi

Korizma | Gospina škola | Poruka za sadašnji trenutak | Događanja |
Iz života Crkve | Teološki podlistak | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Molite i obnovite vaše srce da bi dobro koje ste posijali rodilo plodom radosti i jedinstva s Bogom. Kukolj je zahvatio mnoga srca i postala su neplodna, zato vi, dječice, budite svjetlo, ljubav i moje ispružene ruke u ovom svijetu koji žudi za Bogom koji je ljubav. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Arhiv ICMM

Korizma

Isus Nazarećanin – Kralj na križu, FRA T. PERVAN
Život, dakle, biraj!, K. MILETIĆ
Korizma je vrijeme otkrivanja stvarnosti grijeha u nama, P. TOMIĆ
Veliki tjedan

Poruka za sadašnji trenutak

Gospina škola

Mladi i molitva, FRA M. ŠAKOTA

Događanja

Pronašao sam sebe u Međugorju

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Naši odnosi, M. MILETIĆ

Živa vjera i živa crkva

Iz života Crkve

Teološki podlistak

Otajstvo žene koja je živjela samo od Euharistije, FRA T. PERVAN

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Riba, janje i križ (križ, muka i smrt u svjetlu uskrsnuća), M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Nema ništa čovik svoga, nejma ništa on brez Boga

I ove korizme nam je u radosti i nadi svoje duše očistiti, Bogu se približiti. Valja nam se sjetiti svega što nas na to potiče i hrabri. O korizmi su razmatrali i pisali velikani i ovdje na našim zemaljskim i duhovnim koordinatama. Moglo bi se čak u nekom diplomskom ili doktorskom radu aktualizirati što je o korizmi na našem ozemlju ostalo zapisano ili izgovoreno.

Nizalo se, Bogu hvala, pregršt takvih promišljanja i spoznaja našom dragom Hercegovinom. I tek sada kada se malo zaroni u duhovnu riznicu, vide se zapravo plodovi takva nauka i nastojanja. Od redaka našeg dičnog fra Petra evo nam, za nadahnuće, malo okrijepe i opomene: „Nema ništa čovik svoga / nejma ništa on brez Boga / nema ništa da je slavno“

I bugari još naš fra Petar kao uz gusle dugo i naširoko – jednom ćemo i to opširnije aktualizirati – ali sada dajmo njemu za ovu prigodu završnu poruku: „Narod prosti, narod miran / i koji je Bogu viran / Isukrsta prepoznaje, / božanstvenu čast mu daje...“

Časne uspomene fra Rufin Šilić je poučavao: „Mi pokoru shvaćamo kao neku Božju kaznu, a ona je Božja nagrada. Mi je shvaćamo kao samokažnjavanje ili mučenje, a ona je čista i prava ljubav!“

Na korizmu obnovu posebno nas je poticao i naš dragi fra Slavko Barbarić naglašavajući doista ono najbitnije: „Ljubav treba poteci, srce se treba otvoriti svjetlu i prihvatiti put spasenja. Naša konkretna zadaća u ovo korizmeno vrijeme stoga i nije ništa drugo nego omogućiti dotok božanske ljubavi i mira i svjetla u naša srca i naše duše, dopustiti božanskom životu da nas pokrene iz zimskog mrtvila na novi proljetni život. Tko ljubi, taj se obraća, a to znači živi korizmu, oslobađa se zla i svake tame, i počinje živjeti i pripremati se za procvat i nove plodove, upravo kao što se u ovo vrijeme priroda oslobađa zimskog mrtvila i bezbojnosti i polako, ali sigurno odijeva u neizmerno bogatstvo oblika života i boja.“

Neka nam svima ovo sveto korizmeno vrijeme pomogne da odgovorima na ova pitanja, da se zdušno uključimo u pripremu i slavlje uskrsne pobjede, pobjede života nad smrću, vječnosti nad vremenom. Na tome nastojanju, potražimo skrivene naše duhovne izvore, ono olovom na papiru otisnuto, gdje se veliča i traži Bog. Neizmerno je to bogatstvo koje valja vidjeti, pročitati i pokoljenjima u različitim medijskim formama – ostaviti. Još bolje sve proanalizirati i promeditirati, pa svoj dojam zabilježiti.

Povjermimo se Kraljici Mira - koja je rodila Božju riječ u vjeri, pokopala je u nadi, vidjela u uskrsnoj slavi - da poput nje uronimo u misterij smrti i uskrsnuća njezina sina Isusa i tako zadobijemo život vječni.

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Marin

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 20 €, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHE, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, Internet: www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

ISUS NAZAREĆANIN -

KRALJ NA KRIŽU

Isus raspeti kao Kralj može se predočiti jedino kad čitamo Evanđelja po Ivanu: Isus pred Pilatom. Tu imamo jedini put u kojem je Isus nazvao sebe kraljem, barem neizravno. Ali on to čini u situaciji koja je sve samo ne kraljevska. Iako osjećamo velebnost koja izbija iz Isusa u susretu s Pilatom, vanjske okolnosti već su do te mjere beznadne da se njegovo polaganje prava na kraljevstvo čini posve smiješnim i neozbiljnim. A cere se i rugaju i vojnici, zaokupljeni (s)likom jednoga tko se prozvao kraljem, a od kraljevskog ornata nema na sebi ništa osim trnove krune, žezla od trske i luđačkoga plašta. I domalo će visjeti na križu, okončati svoj život kao zločinac i buntovnik protiv rimske vlasti, a prolaznici će, kad vide natpis povrh njegove glave, odmahivati rukama i glavom te ironično dovikivati i pozdravljati: „Zdravo, Kralju židovski!“

FRA TOMISLAV
PERVAN

NIJEM JE I KAD MU SE RUGAJU

Vojnici tjeraju s Isusom doslovce travestiju, a zapravo je sve ono što rade veliko ismijavanje svake zemaljske moći. Trnova kruna – koji to kralj nema pod krunom od zlata i trnovu krunu?! Koji to zemaljski kralj nema u ruci žezlo, ne samo od zlata, nego od trske, jer su tako krhka sva zemaljska kraljevstva i kraljevske moći, do sljedećega državnog puča. A luđački plašt – nije li svaki dvor imao svoju dvorsku ludu koja bi pred kraljem govorila što mu njegovi podanici misle? Kako je samo isprazno šepirenje s pustom opremom i ornatima?!

Još su prije nekoliko sati Židovi i njihovi starješine vikali kako nemaju kralja nego Cezara. Odrekli se svoga Kralja, Davidova potomka, u korist Cezara. Cezar, na koga se pozivaju doskora će ih, za kojih tridesetak godina, do kraja porobiti, pobiti, Grad srušiti, Hram opljačkati i spaliti. Pilat je izrijeком rekao: „Što pisah, pisah!“ Dao je napisa-

ti – a da nije bio ni svjestan kako je napisao голу i tešku istinu: Isus Nazarećanin – Kralj židovski! Prvi zapisani spomen iz Novoga zavjeta, iz pera poganina, rimskog namjesnika. Nije mu Pilat stavio krunu na glavu, nego Otac nebeski! „Dana mi je sva vlast – nebeska i zemaljska – pa krenite u cijeli svijet i učinite sve narode mojim učenicima!“ Završne riječi Razapetoga nakon uskrsnuća i proslave (Mt 28,20).

Kakav je to Isus kralj koji svoju vlast ne uspostavlja učinkovito? A ako je istina, kao što je dovoljno često jasno davao do znanja, da on govori i djeluje s Božjim autoritetom i ovlašću, zašto sada ne pokaže kakvu to moć on ima? Ne može ili ne želi? Zašto se nije dao okruniti nakon što je nahranio mase koje su ga htjele zakraljiti? Zašto nikada ne izvede čudo da mu povjeruju, ako već ne vjeruju u njega? Zašto Petru govori da djene mač u korice i ne dopušta mu boriti se za njega? Zašto šuti kad ga optužuju i nijem je kad ga ismijavaju i rugaju mu se? Zašto jednostavno ne siđe s križa i uspostavi svoje kraljevstvo?

Kaže Isus Pilatu kako mora svjedočiti za istinu, pa zato je i došao na svijet. Ali kakva je to istina koja zahtijeva takvo svjedočanstvo i, nasve, kakav je to Bog koji se pojavljuje u takvu svjedočanstvu? Zašto se Bog tako teško otkriva? Odgovor se može naći u Ivana i Pavla, a cijelo kršćanstvo zavisi u biti od paradoksa. Kad sam slab, onda sam jak! Bog je slab jer nas voli. Ljudska mudrost i Božja ludost! Ljudska snaga i Božja slabost. Svatko tko ljubi može samo snagom ljubavi pobijediti. Samo na putu ljubavi i sa sredstvima ljubavi. Stoga Bog nije našao drugog načina da otkrije svoju veličinu osim u nemoći i slabosti ljubavi. U slabosti i nemoći osobe kakva je bio Isus.

LJUBAV U SLOBODI

Da je Isus došao u sili i slavi, kao ratnik na konju, kako su mnogi iščekivali svoga osloboditelja, da je pretvorio kamenje u kruh i pravio reklamu za svoja čudesa, da je upriličio javnu predstavu na Taboru te ušao u Jeruzalem i ondje doista preuzeo vlast, da, tada bi ga mase mogle slijediti kao idola svojih snova i u oduševljenju vrele glave i krvi. Ali što bi se time postiglo? Bili bi ponovno pokoreni i pregaženi. Ne bi mogli učiniti ništa drugo nego vikati „Živio, Kralju naš!“ Bog bi imao naklonost i ljubav ovisnika i laskavaca te dodvorica.

Zasluguje li to da se zove ljubav? Nitko ne voli ljubav na silu, darove koji nas obvezuju, ljubaznost koja nas nadjača svojom nametljivošću, a zapravo ponizuje. Želimo biti velikodušni i slobodni u svojoj zahvalnosti. Upravo je na taj način Bog poštivao našu slobodu. Nije htio ništa od nas, nikakvo divljenje niti poslušnost, nego našu ljubav, a to znači nas same, dakle nas u našoj slobodi. Stoga, kad nam se približio i pozvao nas na ljubav, sakrio se, suzdržao silu i moć svoga božanstva te postao čovjekom, ne samo prividno, nego zbiljski čovjek, da bi uistinu bio s nama i jednim od nas. I učinio se do te mjere ovisnim o nama, dao nam je prigodu da budemo velikodušni prema njemu – samom Bogu. Do te je mjere ljubio čovjeka!

Ali nije li o nama ljudima imao previsoko mišljenje i ponudio nam previše? Već i velika ljudska ljubav može promijeniti život. Što je s Bogom? Za njega se u Poslanici Hebrejima (12,29) kaže da je oganj koji proždire. Ljudi to vjerojatno slute pa stoga radije žele sreću unutar svakodnevnih granica. Nekoliko godina druženja s voljenima, šetnja poljima i ugodan dom, pivo, knjiga,

Kakav je to Isus kralj koji svoju vlast ne uspostavlja učinkovito? A ako je istina, kao što je dovoljno često jasno davao do znanja, da on govori i djeluje s Božjim autoritetom i ovlašću, zašto sada ne pokaže kakvu to moć on ima? Ne može ili ne želi? Zašto se nije dao okruniti nakon što je nahranio mase koje su ga htjele zakraljiti? Zašto nikada ne izvede čudo da mu povjeruju, ako već ne vjeruju u njega?

Možemo samo priznati da više ne možemo govoriti o Bogu, a da ne mislimo na Isusa. Ako je istina da je ta osoba došla iz Boga i da je u potpunosti pripadala samo Bogu, tada je sam Bog trpio u njemu. A to znači da je u svakom slučaju, pa čak najprije i sam Bog bio spreman snositi cijenu rizika svoga plana. Tako da rečenica „Bog je ljubav“ nije neka vrst dobrohotne snishodljivosti koja zna biti ponekad popularna kod svjetovnih vladara, nego govori o ljubavi koja je od samog početka uključivala spremnost angažirati se i izložiti do kraja svim posljedicama koje iz toga slijede

klupa za odmor u sjeni stabala, uzbuđenje nogometne utakmice te tu i tamo kakva zabava. To je prava mjera za obična čovjeka, čovjek to prihvaća. Međutim, strah ga je bezuvjetne ljubavi. A Bog ljubavi čini se da je prezahtjevan. Svatko tko voli nešto više od mene nije mene dostojan, tako Isus. To zvuči odveć isključivo. To ide predaleko. Bog je bio čovjek među nama, ali je bio stranac, neprepoznat. On je bio svjetlo, ali gotovo svi su bili slijepi i svoje je suvremenike optužio za slijepilo. Bio je ljubav, ali rijetko tko je slutio da ljubav postoji. Isus im je izgovorio mnoge prisposode kako bi im govorio ljudskim jezikom. Bio jednom neki ratar koji je otišao u polje sijati, ili čovjek koji je imao dva sina. Slušali su u čudu, ali jedva su ga razumjeli.

BOG BEZUVJETNE LJUBAVI

Kad kušaju tumačiti Isusa i njegovu osobu, svode ga na svoje kategorije. Vjerojatno će ga slijediti dok se nadaju da će im ispuniti želje, učiniti koje čudo, ozdravljati. Ali u trenutku kad traži jasnu odluku i opredjeljenje, kad ih suočava i sili da se jasno opredijele, okreću se od njega ili pak uzimaju kamenje da ga kamenuju. Masa je do kraja nestalna, učenici se međusobno spore i bore za prva i prestižna mjesta, u svom rodnom

Tek kada se čovjek odluči otrgnuti od svojih navada i skučenosti, kad odustane od zauzetosti samim sobom i svojom sklonosti prema moći, kad se odupre svojim sumnjama i otporima te se osloni na put ljubavi i nade, jedino tako može doći kraljevstvo Božje. Isusa možete zaboraviti ili ga prigrliti, ali ono što je začuđujuće: Nitko do sada u povijesti nije naišao na toliko i takvo odbacivanje kao Isus, ali nitko nije do te mjere ljude fascinirao, oduševljavao kao upravo Isus.

gradu nalazi nepovjerenje, a njegovi rođaci misle da je 'prolupao'. Vođe i oni na vlasti osjećaju opasnost i vrebaju trenutak da ga učine bezopasnim.

Bog bezuvjetne ljubavi prema svakom čovjeku, kojega ga je Isus ne samo naviještao, nego ga upozorivao u provokativnim praktičnim postupcima, možda je to, s obzirom na okolnosti, bilo doista opasno i u najmanju ruku uznemirujuće. Optuživali su ga da zavodi narod, da je bogohulnik - a onda kao finale ovaj, za nas jedva saglediv proces, sa svom mješavinom političkih i vjer-

skih motiva, dok na kraju ne bude obješen na križu i u svojoj nevolji sam vapije Bogu čiju je ljubav živio i naviještao. Jesu li kršćani bolje shvatili i razumjeli ovoga Isusa i njegova Boga od njegovih suvremenika?

MOŽEMO SAMO PRIZNATI...

Ravnodušnost naša može također biti i odbijanje. Svojim je suvremenici taj Isus stalno smetao. Kršćani su ga proglasili svojim Kraljem, ali su istodobno mudro shvatili kako mogu iz toga izvući svoja prava i korist. Razmetali su se svojom Crkvom, tražili utjecaj, preuzimali

vlast, služili se čak i nasiljem te su se tako asimilirali sa svijetom umjesto da ga obnavljaju i preobrade. Je li Bog znao što čini kada je svoju istinu povjerio svjedočanstvu takvih svjedoka? Nije li njegovo kraljevstvo ljubavi dar čiju veličinu ne razumijemo? Nije li njegov poziv zapravo nekoliko 'numera' za nas prevelik? Je li stvarno mogao ozbiljno očekivati da će ljudi ostaviti po strani sreću koja je nadohvat ruke, odreći se vlastitih planova i sredstava te preuzeti rizik da se Bogu do kraja izruče i iskažu životno povjerenje? I uostalom, nije li i onima koji se ozbiljno trude, npr. svetcima, nevjerojatno teškim učinio vjerovanje i nasljedovanje?

I to se pitanje mora postaviti. Je li njegovo kraljevstvo uistinu vrijedno cijene koja se neprestano plaća. Zar doista nije bilo drugog načina nego dati ljudima slobodu koja se može koristiti bez njih, pa i protiv njih, te onda odabrati ne put ljubavi nego put sigurnosti, samopotvrđivanja i moći? Tako se zapravo i dogodilo. I do danas je tako da ljudi u želji za srećom uzrokuju i nanose drugima beskrajne nesreće, da gladnima nedostaje kruha koji blagujemo, da krvnici trijumfiraju nad nedužnima, počevši od Herodovih ubojica do SS-ovaca koji su hladnokrvno ubijali židovsku djecu ili tajnih policija u komunističkim logorima. Zašto Bog ne intervenira? Kada će konačno sam preuzeti kontrolu nad poviješću? Ta povijest, čini se, svakim danom opovrgava njegovu čovjekoljubivu ljubav.

Čak i one koji pokušavaju vjerovati ušutkat će ta pitanja. Kao i svi ostali, šokirani smo činjenicom da se sve to može dogoditi i događa. Možemo samo priznati da više ne možemo govoriti o Bogu, a da ne mislimo na Isusa. Ako je istina da je ta osoba došla iz Boga i da je u potpunosti pripadala samo Bogu, tada je sam Bog trpio u njemu. A to znači da je u svakom slučaju, pa čak najprije i sam Bog bio spreman snositi cijenu rizika svoga plana. Tako da rečenica „Bog je ljubav“ nije neka vrst dobrohotne snishodljivosti koja zna biti ponekad popularna kod svjetovnih vladara, nego govori o ljubavi koja je od samog početka uključivala spremnost angažirati se i izložiti do kraja svim posljedicama koje iz toga slijede.

Svatko tko uoči ozbiljnost i snagu takve ljubavi u ovom slabom i napuštenom Isusu, svatko tko je samo jednom na njegovu unakazenu licu iščitao pitanje, „Želiš li i ti otići?“, možda će shvatiti da on ne samo pita i optužuje, nego da je Isus ujedno i odgovor, a mi na ovaj događaj na Golgoti moramo dati svoj odgovor, čak i ako ni sami ne znamo konačan odgovor na sve, niti odgovor na pitanje o patnji. Jer istina je također da je ne samo Isus tako okrutno patio, nego da Bog dopušta da pate nebrojeni ljudi. Hoće li njegova ljubav jednog dana moći sve to nadoknaditi?

KAD SE OBRIŠU SUZE I MINU PATNJE

I kad se doista obrišu sve suze, kako svjedoči Knjiga Otkrivenja (21,4), hoće li uspjeti i pomiriti minule patnje da se svi, izrijeком svi, slože te i sami mučeni oprostite svojim mučiteljima? Želimo li se i dalje oslanjati na tu mogućnost ili želimo reći: Ne, previše je i zato bolje za nas i za Boga da ne vjerujemo u njega? No, ako se tako odlučimo, hoćemo li biti humaniji, humaniji u patnji i prema patnji drugih? Jer u tom slučaju već bismo svaku patnju proglasili u konačnici besmislenom. Tada bi smrt stvarno bila zadnja stvarnost. I ne bi bilo više izgleda za pravdu - a za žrtve povijesti preostaje samo izglednost da budu konačno zaboravljene.

Može li se uopće živjeti s tom nepodnošljivom mislju? Ili ćemo se, da bismo se nje riješili, možda okrenuti i od onih koji pate te koji su jednostavno smetnja našoj prividnoj sreći? Ali što ako je zapravo tako da Bog za nas nije imao ništa veće nego nam dati sama sebe i svoju ljubav te je stoga izabrao put slobode? U tom bi se slučaju i sam Bog nadao, nadao se da ćemo se uzdati u njega i da nećemo odustati od te nade.

Zapravo je postojao samo jedan način da uđe u srce svijeta: Objavom svoje ljubavi u Isusu te zauzvrat čovjekova slobodno uzvraćena i odgovorena ljubav. Tek kada se čovjek odluči otrgnuti od svojih navada i skučenosti, kad odustane od zauzetosti samim sobom i svojom sklonosti prema moći, kad se odupre svojim sumnjama i otporima te se osloni na put ljubavi i nade, jedino tako može doći kraljevstvo Božje. Isusa možete zaboraviti ili ga

prigrliti, ali ono što je začuđujuće: Nitko do sada u povijesti nije naišao na toliko i takvo odbacivanje kao Isus, ali nitko nije do te mjere ljude fascinirao, oduševljavao kao upravo Isus.

Neki je okorjeli ateist jednom je rekao da je oklijevao čitati Isusove riječi u Novom zavjetu jer se bojao da bi ga one mogle zahvatiti i obratiti. Možda smo se i mi osjećali slično kad bismo slušali poneku riječ iz Govora na gori ili njegove prisposode, ili zgrade kao razgovor s grješnicom ili pranje nogu u noći izdaje. Iznenada je učenicima spala ljuska s očiju te su prepoznali, kao na putu u Emaus, da u ovom najčovječnijem od svih ljudi djeluje sam Bog! Da, to je jezik ljubavi koji govori i djeluje kao on, Isus.

Slutnja da bi možda vlastiti život, sa svojim krajnjim pitanjima i dubinama, sa svojim nadanjima i uzaludnostima, bio sretniji i ispunjeniji kad bismo prionuli uz njega i pošli za njim. Na trenutak su to pojedinci htjeli ozbiljno prihvatiti, ali onda su bili suočeni s izazovom: nasljedovanje, križ. Vide tu nemoćnu, raščovječenu osobu, znaju kamo to vodi i okreću se natrag. Ne idu više za njim. Imaju svoje predodžbe o životu. Možda postoji nešto veće od onoga što ja znam. Ali tko to sve može dokučiti? U svakom slučaju, za mene je to previše. Draža mi je moja mala, ali sigurna sreća. Tako umuju pojedinci i ostaju u svome malom svijetu.

Dostojevski je zapisao u svome dnevniku: „Kad bi mi tko dokazao da Krist nije u istini, i kad bi se matematički dokazalo i utvrdilo da istina nije u Kristu, ipak bih radije ostao s Kristom nego s tom i takvom istinom“. To je možda pretjerano, ali ono što je želio reći jest: Što se može veće i više zamisliti od Isusa Krista? Koja bi istina mogla više opravdati i nagraditi život, koja bi nada mogla biti održivija i učinila ga ljudskijim od one da Bog jest, da Bog postoji. Da postoji Bog koga Isus naviješta, da postoji Bog koji nas ljubi u Isusu Kristu. Do križa! Zavlada Bog s Drveta! Treba li nam što više u životu?

KREŠIMIR
MILETIĆ

VRIJEME KORIZME I USKRSA, uz šansu za obnovu našeg odnosa s Gospodinom, darovano nam je i da intenzivnije promislamo posljednje stvari; smrt, sud, pakao i nebo. Ove stvarnosti pomažu nam da osmislimo i donesemo odluke koje će biti usmjerene na postizanje konačnog životnog cilja. Svatko je pozvan napraviti temeljni životni izbor. Izabrati život ili smrt (usp. Pnz 30,15-20). Isus nas jasno opominje: *Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi mene, taj će ga spasiti.* (Lk 9,22-25) Što to zapravo znači izabrati život? I nadalje, očito postoji opasnost da se taj život može ili izgubiti ili spasiti.

KAKO BI SE ŽIVOT SPASIO, sačuvao i kako bi se izabrala vječnost, potrebno je poći za Isusom. Ići za Isusom znači prihvatiti sve što nam Gospodin stavlja na put života i to strpljivo i u ljubavi nositi. Ako za križ možemo reći da je to volja Božja koja mi se ne sviđa, tada danomice nositi svoj križ znači prihvatiti i zagrliti mnoštvo neugodnih situacija. Očito je da taj izbor povlači za sobom ozbiljne posljedice na ovome svijetu. Na ovome svijetu čeka nas progonstvo i niz neugodnih situacija. Nekome će to biti bolest, nekome patnja njegovih bližnjih, nekome samoća, nekome progonstvo. Valja nam strpljivo i s ljubavlju obavljati svakodnevne poslove, činiti djela ljubavi, opraštati, blagoslivljati. Slušati i poslušati Isusove riječi. Živjeti tako da zaista ovisimo o Božjoj riječi, da postane naš temeljni izbor i reakcija na životne situacije.

ISUS NAS OPOMINJE kako će rezultat našeg posljednjeg suda ovisiti o našim konkretnim djelima ljubavi. Ne će nas pitati koliko smo zaradili, kakva nam je bila karijera, koliko smo skupili lajkova na društvenim mrežama ili koliko su nas ljudi cijenili. Isus postavlja znak jednakosti između sebe i gladnoga, žednoga, stranca, bolesna, utamničena. Nije rekao: „kao da ste meni pomogli“, već je

ŽIVOT, DAKLE, BIRAJ!

Budimo, dakle, mudri i izaberimo život. A taj izbor moći ćemo ostvariti jedino ako čvrsto i svim srcem prionemo uz Isusa. To znači da trebamo prihvatiti činjenicu da bez intenzivne molitve, bez sakramentalnog života, ostajemo zarobljenici i zatvorenici vlastitih strasti, vlastitog ega, grijeha.

njegova izjava više nego jasna: „meni ste pomogli“. Mene ste nahranili, mene ste napojili, zaogrnušte me, pohodiste me... Isus nas upozorava kako naše bogoštovlje ili naša duhovnost nije nešto apstraktno, nešto što bi bilo u području naših misli, pametovanja ili osjećaja, već u izrazito konkretnim činima ljubavi. Kako mogu biti u najneposrednijem odnosu s Isusom? Pa evo, kroz odnos s drugima oko mene. Mi smo pozvani izgrađivati svoju duhovnost kroz konkretan odnos ljubavi i milosrđa s drugima. Potreban nam je taj drugi, taj bližnji, da pokažemo ljubav prema Isusu. Kršćanin nije usmjeren na sebe, ne vrti se oko sebe, već je usmjeren na druge i kako i koliko smo ljubili bit će ključni kriterij vrednovanja našeg života.

ISUS NAS POZIVA da budemo milosrdni. Milosrđe se izražava, prije svega, u opraštanju. Nama je toliko toga oprašteno... i zaista sve što bi mi imali oprostiti drugima, jednostavno se ne može usporediti s onime što je nama Bog oprostio. Zato Isus upozorava na ovu našu zakočenost srca, koje ne oprašta, koje nije milosrdno. Sve ovo možemo lakše razumjeti iz perspektive zajedništva. Ne ćemo moći ostvariti istinsko zajedništvo u ljubavi sve dok jedni drugima zamjeramo, ne opraštamo. A kako ću ući u nebo gdje je savršeno zajedništvo, ako mi je srce zarobljeno nepraštanjem?

I ovdje nam Isus pokazuje put; onoliko koliko se mi dajemo, toliko primamo. Ako želimo da nam bude oprašteno, jednostavno trebamo opraštati.

ŽELIMO, DAKLE, BIRATI ŽIVOT, ali primjećujemo da su naša djela često suprotna ovom temeljnom izboru. I da, nekako se ovaj izbor „Život, dakle, biraj“, čini kao težak, kao nešto što teško izvršavam. Točno. Ljudskim snagama ovo je praktički nemoguće ostvariti. Jer svatko od nas nosi posljedice istočnog grijeha. No, Isus vidi čovjekovo srce. Svi smo ranjeni istočnim grijehom i svima je potreban liječnik. Jedino Isus može iscijeliti tu temeljnu bolest – grijeh koji razdvaja čovjeka od Boga. Potrebno je napraviti konkretne korake kako bismo omogućili Isusu da uđe u prostor našeg srca i našeg života. Netko može imati silnu želju popeti se na vrh planine, ali ako ne učini niz konkretnih odluka poput nabave potrebne opreme, odabira pravog puta i slično, neće stići na cilj. A vjerojatno je i da će putem stradati. Zato odabrati život znači istovremeno prihvatiti činjenicu da trebam početi živjeti vrlo konkretan i intenzivan duhovni i molitveni život.

RAZLIKUJEMO SE po tome s kolikom jednostavnošću možemo ostaviti sve i poći za Isusom. Neki ostaju vezani uz materijalna dobra, statuse, moć, vlast, ljudske obzire... Kao da uporno žele crpiti taj „život“ iz stvari koje ne daju život, stvari koje pretvaraju u idole pred kojima žrtvuju sebe i druge. Otac koji na žrtveniku svog idola „važnih poslova“, gdje trčeći za gomilanjem materijalnih dobara žrtvuje dragocjeno vrijeme koje bi trebao darivati svojoj djeci, primjer je idolopoklonstva koje oduzima život i njemu i djeci. Oni „drugi“ duboko u srcu vape za istinskom slobodom i odmah, bez oklijevanja, ostavljaju sve i slijede Isusa. Na istom primjeru to bi bio otac koji je svjestan svojih životnih zadaća koje mu je dao Gospodin, pa zna pronaći ravnotežu između poslovnih i obiteljskih obveza, gasiti svoje strasti koje ga odvlače iz obitelji i biti divan svjedok očinstva koje proizlazi iz Boga koji je uvijek prisutan. Tek ovi potonji su uistinu slobodni i sposobni nasljedovati Isusa.

NA KRAJU, stvar se svodi na ovo temeljno. Koliko zaista čezneš, vapiš? Koliko grliš, a koliko bježiš od svoje neznanosti? Naš Bog je Bog koji svoj pogled svrača na neznanost. Marijin „Veliča“ na najljepši način svjedoči i otkriva što je to što privlači Božji pogled: „...što pogleda na neznanost službenice svoje“. Upravo Marijina neznanost koja se očituje u savršenoj poslušnosti, poniznosti, spremnosti na „Neka mi bude po riječi tvojoj!“, ono je u što sam Bog zaljubljen gleda. A mi često bježimo od naše neznanosti i pokušavamo biti veliki. Veliki pred drugima, veliki u svojim očima. Poniznost stoga razoružava čovjeka od svega što mu priječi da doista uđe u zajedništvo s Bogom. Tek kad smo uistinu svjesni svoje malečnosti, slabosti, grješnosti, otvoreni smo za iskren odnos s Gospodinom. Zato su nam potrebna životna poniženja, neuspjesi, trenutci kada se naši planovi i snovi ruše. Jer dok smo „uspješni“, hrani se naš ego i uvjerenje kako smo svojim snagama postigli sve što jesmo i što imamo.

ISUS ŽELI da aktivno sudjelujemo u njegovom planu spasenja. Ali, u tom pozivu postoji temeljna razlika. Nismo pozvani dati sebe, nešto svoje, svoje mudrolije, već ljudima pružiti priliku upoznati Isusa. Isus traži da mi damo ljudima „jesti“, da nahranimo čovječanstvo gladno Božje ljubavi. On će providjeti hranu. Predat će samog sebe, kao euharistijski kruh. Pozvani smo služiti i sudjelovati u evangelizaciji, širiti Radosnu vijest. Za ostvarenje tog poziva potreban nam je novi pogled na ljude. Mi često imamo zamućen pogled, bez jasnoće i čistoće koju donosi razumijevanje ljubavi koju Bog ima za svakog čovjeka. Često u drugima vidimo pogreške, grijeha, a zaboravljamo gorku istinu da smo svi mi grešnici. Primjer bludnice koja susreće Isusa najbolje oslikava ovu razliku. Razlika u ovom događaju jest u pokretu srca koji se dogodio u bludnici, koja je iz ponora svoje boli, patnje, izgubljenosti, dotrčala do Isusa vapeći za promjenom života i spasenjem. Ljudsko srce vidi bludnicu, Božje srce vidi izgubljeno i ranjeno, voljeno dijete. Ljudsko srce vidi zbroj nečijeg ponašanja, Božje srce vidi zbroj nutarnjih pokreta srca koji se oblikuju u suze pokajanja.

MI NE MOŽEMO nikada do kraja razumjeti koliko nas Bog voli i koliko čezne za svakime od nas. Svima nam je otpušten golemi dug. Nema baš nikoga kome je otpušten maleni dug prema Bogu. Jer je cijena koju je Isus pretrpio radi naših grijeha bila strašna; muka i smrt na križu. I opet, razlika je u tome koliko si u svome srcu svjestan ove činjenice. Ili ćeš biti poput farizeja, zamjerati drugima njihove pogriješke živeći u zabludi da si ti pravednik i da možeš sjediti kraj Isusa za stolom; ili ćeš pasti ničice pred njegove noge suzama moleći za opraštenje, srca raskajana i prepuna zahvalnosti.

BUDIMO, DAKLE, MUDRI i izaberimo život. A taj izbor moći ćemo ostvariti jedino ako čvrsto i svim srcem prionemo uz Isusa. To znači da trebamo prihvatiti činjenicu da bez intenzivne molitve, bez sakramentalnog života, ostajemo zarobljenici i zatvorenici vlastitih strasti, vlastitog ega, grijeha. Izabrati život znači izabrati Isusa za Spasitelja, prihvatiti nužnost obraćenja. Drugog puta jednostavno nema. Jer jedino je Isus Put, Istina i Život.

KORIZMA je vrijeme otkrivanja stvarnosti grijeha u nama

Korizma je vrijeme kad najčešće molimo pobožnost križnog puta. Ovu pobožnost obično vrlo rijetko molimo tijekom ostalog dijela godine. Kod nas u Hercegovini, još uvijek su korizmenim petcima na pobožnosti Križnog puta i svetoj misi, crkve dobro pune vjernika. Priznajem i kako svaki put prije ove molitve u sebi osjećam opor i puno kušniji da je zaobiđem. A s druge strane, svaki put dok je molim, osjećam baš veliku milost u tom razmatranju Isusovih postaja križnog puta. Te njegove postaje, ti izazovi pred njim, ta pitanja, taj bol, rane, izdaje, usamljenost, patnja i na kraju potpuno predanje i smrt, svaki put mi iznova osvješćuju koliko je Isusov zemaljski hod bio stvaran. Bio je od krvi i mesa, bio je prašnjav i bolan, toliko utjelovljen, toliko realan... Za živjeti vjeru doista je potrebno tijelo. Potrebne su žrtve, umrtvljivanje grješnih požuda, misli, nagona, borba protiv kušnji, negativnih emocija... Potrebna su djela. Danas to tako lako zaboravimo jer nismo ni svjesni kako nam se servira neka „mekana vjera“, „religija na laganice“, uljepšana, slatka...

Od kad ova umjetna inteligencija (AI) preuzima prostore života, zadržavaju nas razne aplikacije ili neki novi sistemi crtanja i dizajniranja, a društvene mreže su preplavljene prekrasnim, nestvarnim, idealiziranim fotografijama ili slikama svega i svačega. Vjernički puk na svojim mrežnim profilima posebno dijeli različite slike Isusa, BD Marije, sv. Josipa, svete obitelji ili drugih svetaca. I oni su svi prelijepi, nasmiješeni,

PAULA TOMIĆ

MOLITVA KRIŽNOG PUTA NAS VIŠE NEGO IKOJA DRUGA MOLITVA POZIVA DA SLIJEDIMO ISUSOV PRIMJER U NAŠEM ŽIVOTU. A SLIJEDITI NEKOGA ZNAČI NEPRESTANO U NJEGA GLEDATI, IMITIRATI GA, POSTAJATI KAO ON. NAŠ BOG JE LJUBAV, ZBOG TOGA GOSPA I KAŽE DA BUDEMO SVJETLO I LJUBAV U OVO SVIJETU KOJI ŽUDI ZA BOGOM KOJI JE LJUBAV. A PRAVA LJUBAV POKAZUJE SE NA KRIŽU.

zdravi, u crtanoj verziji tipa Pixar ili Disney, svi su slatki, komični, bajkoviti, baš onako ko' iz crtiča ili animacije... U ironičnoj verziji nailazimo npr. na fotku Mojsija koji slika selfie dok prelazi Crveno more, ili Isusa koji slika selfie s apostolima na posljednjoj večeri...

Od početka sam imala otpor prema toj poplavi umjetnom inteligencijom napravljenih svetačkih slika i sličica. Neke katoličke stranice sada upozoravaju kako se u većini tih AI slika skrivaju i sotonistički ili poganski simboli. Ali ono što je mene više smetalo je upravo taj podmukli način pretvaranja mučeničkog i patničkog života koju je većina svetaca imala, u neki lagani i smiješni animirani crtić potpuno izvan stvarnosti. Ispada da je svima njima sve bilo lako, ko' po špagi, pa i BD Mariji dok je onako trudna hodala prema Betlehemu bilo je super, okružena bijelim ovčicama i cvjetićima, a mali Isus se svima smiješio iz njezinog stomaka... U životima Isusa, Marije, Josipa, apostola i svetaca bilo je puno blata, prašine, neprospavanih noći, teških pitanja, anksioznosti, znoja, tjeskobe, strahova, kušnji, nesigurnosti, žrtve, odricanja... Svega onoga što čini moj, tvoj i sve naše živote.

Molitva križnog puta nas na to podsjeća. Da našu vjeru trebamo živjeti na našim križnim postajama stvarno, utjelovljeno, konkretno... Da se trebamo uprljati, uznojiti, iskrvariti, pasti, razbiti se, ali i ustati i hodati dalje dok se i nad nama ne ispuni Božja volja.

Molitva križnog puta nas više nego ikoja druga molitva poziva da slijedimo Isusov primjer u našem životu. A slijediti nekoga znači neprestano u njega gledati, imitirati ga, postajati kao on. Naš Bog je ljubav, zbog toga Gospa i kaže da budemo svjetlo i ljubav u ovo svijetu koji žudi za Bogom koji je ljubav. A prava ljubav pokazuje se na križu. Ne na nekoj uljepšanoj sličici koju želimo lažno pokazivati drugima na našim društvenim mrežama. Svijet žudi za tom istinom, da nam Isus tek u našim stvarnostima može pomoći. A naša stvarnost jest GRIJEH.

Uljepšavanjem naših tijela i života, naših profila, naše povijesti, kao da želimo prekriti sve ono ružno i

grešno što nosimo kako bi izbjegli reći da smo potrebiti Spasitelja i Otkupitelja. „Ljudi će učiniti svašta, ići će i do krajnjeg apsurda, samo kako bi izbjegli susret s vlastitom dušom“ – davno je rekao psiholog Carl Jung.

Sve naše zlo, sve naše nesreće i bolesti, sve ono razoreno i prljavo u nama i oko nas proistječe iz kidanja povezanosti s Bogom, ili drugim riječima, zbog grijeha koji to čini. „Ništa što izvana ulazi u čovjeka ne može ga onečistiti, nego što iz čovjeka izlazi – to ga onečišćuje.“ (Mk 7,15) Današnjim ljudima treba posvijestiti kakvu štetu grijeh čini našoj duši, psihi, tijelu, cijelom društvu. Grijeh je doista kao kukolj u polju koji guši plemenita zrna i ne dopušta im da urode plodom. Zbog nepriznavanja grijeha, njihovih prikrivanja i što je najgore, proglašavanja grijeha 'ljudskim pravom', ovaj svijet tone sve dublje i dublje.

Danas se svijet još i hvali grijehom, ne shvaćajući da je grijeh „strano tijelo“ svijeta ljubavi koji je Bog stvorio na početku. Grijeh u nama briše naš pravi identitet Božjeg djeteta kojeg nam Gospa želi vratiti. Ona nas ovdje u Međugorju majčinskom ljubavlju želi osloboditi tog trovanja grijehom, poziva nas na pokajanje, ispovijed i pokoru i na ponovno jedinstvo s Bogom.

Postoji jedna bajka braće Grimm koja se zove „Čarobni bunar“. U priči vrijedna pokćerka skače u bunar kako bi povratila izgubljeno vreteno te se budi u drugom svijetu. Putuje i putem pomaže onima kojima je pomoć potrebna (vadi kruh iz peći, tresse stablo koje više ne može nositi svoje zrele jabuke, pomaže gospođi Holle u kućanskim poslovima). Kad se zaželi doma, gospođa Holle je provodi kroz vrata koja na nju prosipaju zlatnu prašinu. Kada se sva u zlatu vrati kući, to vidi njezina zločesta polusestra koja poželi dobiti isti poklon. Spušta se u bunar, ali nije spremna nikome pružiti pomoć. Zauzvrat biva polivena katranom koji nije mogla sa sebe oprati cijeli život.

Vrijeme je Korizme, vrijeme je milosti. Još stignemo očistiti naša srca od kukolja grijeha. „Obratite se i vjerujte Evanđelju!“ (Mk 1,15) i danas je najaktualniji Isusov poziv svima nama!

29. Međunarodna duhovna obnova za organizatore hodočašća, voditelje centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje

18. - 22. ožujka 2024. godine

Tema susreta:

„Marija je uistinu izabrala bolji dio...“ (Lk 10, 42)
U Gospinoj školi

PROGRAM

Ponedjeljak, 18. 03. 2024.

15,00 Registracija sudionika
17,00 Večernji molitveni program u crkvi

Utorak, 19. 03. 2024.

9,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
9,30 Predavanje Stanka
11,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu u tišini
15,30 Predavanje
17,00 Večernji molitveni program u crkvi

Srijeda, 20. 03. 2024.

9,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
9,30 Predavanje Stanka
11,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
14,00 Molitva na Križevcu
17,00 Večernji molitveni program u crkvi

Četvrtak, 21. 03. 2024.

9,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
9,30 Predavanje Stanka
11,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
12,30 Zajednički ručak
15,00 Molitva na Brdu ukazanja
17,00 Večernji molitveni program u crkvi

Petak, 22. 03. 2024.

9,00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
9,30 Predavanje
11,00 Sv. misa

Veliki tjedan

Veliki tjedan, najsvetiji je dio u liturgijskoj godini. Vrijeme je to kršćanske ozbiljnosti, sabranosti i promišljanja o svetosti vremena i događanja u njemu. Povijesno gledano, pojam Velikog Tjedna zabilježen je u liturgiji već u četvrtom stoljeću. Liturgija Slavlja Velikoga tjedna, koja počinju Cvjetnicom - Nedjeljom Muke Gospodnje, a posebice Vazmenoga trodnevlja Gospodnje muke i uskrsnuća, sjajan su vrhunac čitave liturgijske godine. Krist je, naime, djelo ljudskoga otkupljenja i savršene proslave Boga izvršio poglavito svojim vazmenim otajstvom, kada je svojom smrću uništio našu smrt i svojim uskrsnućem obnovio naš život. U isto su vrijeme liturgijska slavlja/događanja tih dana izvor i nadahnuće za čitavu liturgijsku godinu, a time i za sav vjernički život. Vazmeno trodnevlje Gospodnje muke i uskrsnuća počinje misom Gospodnje večere, središte mu je u vazmenom bdjenju, a zaključuje se blagdanom Uskrsa. Vazmeno bdjenje, u svetoj noći kada je Krist uskrsnuo, valja smatrati „majkom svih noći i svih bdijenja”. Te noći Crkva iščekuje i u sakramentima slavi Kristovo uskrsnuće.

CVJETNICA

Nedjeljom uoči Uskrsa – Cvjetnicom, odnosno, Nedjeljom Muke Gospodnje, ulazimo u Veliki tjedan.

Na blagdan Cvjetnice Crkva se spominje Isusova trijumfalnog ulaska u Jeruzalem u dane prije P Ashe, što je opisano u sva četiri evanđelja, ali i njegove muke koja je uslijedila nakon toga. Kad je ulazio u Jeruzalem, narod je dočekao Isusa mašući palminim i maslinovim grančicama i rasprostirući svoje haljine, putem kojim je išao jašući na magarcu. Na Cvjetnicu svećenik nosi crvenu, a ne ljubičastu boju odjeće kao u ostalim korizmenim danima. Uglavnom se prije svete mise upriliči ophod ili procesija, odnosno narod se okupi izvan crkve, noseći u rukama grančice (palmine, maslinove ili neke druge) koje svećenik blagoslovi, navijesti evanđelje o ulasku Gospodinovu u Jeruzalem, a nakon toga vjernici ulaze u crkvu. Na Cvjetnicu se umjesto redovitoga čitanja evanđelja čita ili pjeva Muka (po Mateju, Marku ili Luki).

VELIKI ČETVRTAK

Spomen Kristove posljednje večere i ustanovljenja euharistije obilježavamo na Veliki četvrtak. Ujedno, taj dan označava posljednji dan korizme, a navečer započinje vazmeno trodnevlje – Veliki četvrtak, Veliki petak i Velika subota, koji završavaju Kristovim uskrsnućem, blagdanom Uskrsa.

Prije podne se održava samo jedna sveta misa – Misa posvete ulja (Missa chrismatis). Na toj misi po običaju se posvećuje krizma (ulje za svetu potvrdu), te blagoslivlja ulje za bolesničko pomazanje i katekumene.

U crkvi se navečer slavi misa Večere Gospodnje. Prije mise se isprazni svetohranište.

Prazan oltar simbolizira Isusa i njegovu samoću i ostavljenosti u vrijeme pred smrt. Pjeva se Slava, a tada zavone zvona i više ne zvone do vazmenog bdijenja.

U većini župa i danas se pod misom obavlja obred pranja nogu koji simbolizira poniznost, služenje drugima i davanje sebe.

Te iste noći Isus je svojim učenicima ostavio zapovijed bratske ljubavi.

Veliki četvrtak se završava euharistijskim klanjanjem, bdjenjem i molitvom kako bi vjernici kroz molitvu dublje proživjeli Isusovu smrtnu borbu u Getsemanskom vrtu.

Kako svjedoči Evanđelje, Isus se poslije večere s učenicima uputio u Getsemanski vrt gdje ga je oblijevao krvav znoj dok se molio. Na Veliki četvrtak tako se u mnogim mjestima odvija Getsemanska ura klanjanja kako bi vjernici u tišini i u svome srcu odgovorili na Isusovo pitanje koje je tu noć postavio svojim učenicima: „Niste li mogli probdjeti barem jednu uru moleći sa mnom?”

Povuci se u osamu i tišinu kako bi kroz dane Velikog tjedna u meditaciji slijedio/la Isusa koji ti pokazuje svoju ljubav do krajnjih granica, prati te u tvojim umiranjima i borbama i tješi uskrsnom radošću.

VELIKI PETAK

Na Veliki petak podrazumijeva se strogi post. Jedu se nemasna jela. To je dan kad se obilježava Isusova muka i smrt. Kod katolika, post je obavezan na Veliki petak za sve osobe od 18 do 60 godina. Također je za sve katolike starije od 14 godina obavezan i nemrs. Nemrs znači da se u danu ne jede meso dok post znači da se osoba jednom u danu najede do sita te još dva puta nešto pojede.

Na Veliki petak sve je tiho jer se vani i po zemlji ili vrtu ništa ne radi.

U popodnevnim satima, obično u 15 sati kada je Isus izdahnuo na križu, treba zastati sa svim radovima i ako su vjernici u mogućnosti sudjelovati na križnom putu ili izmoliti Kronicu Božanskog Milosrđa, za one koji su u tom vremenu na poslu ili u prometu barem u sebi da zastanu i odaju počast Isusu za pretrpljenu muku.

Srce probodeno!

Nikad ne će zacijeliti Tvoja rana, dok bude ljudi na zemlji.

Jer uvijek će biti grješnika koji će crpsti iz Tebe vodu oprostjenja.

Ti si rastvorena vrata. Što bi bilo od nas da ih zatvoriš?

Nestalo bi svjetla što kroz njih svijetli; nestalo bi milosti što kroz njih silazi.

Nastala bi tama i neutaživa glad. Ljudi su u svojoj zlobi pogodili Tvoje želje.

Ti bi od velike ljubavi bilo iskočilo iz zatvorenih grudi, da podigneš i poljubiš pogaženo čovjekovo srce. A čovjek je u najvećem grijehu, onda kad je koplje zarinuto u Tebe, naišao na izvor sreće i milosti. Cijelo nebo nije moglo objumiti Tvoju ljubav, a čovjeku si dopustio da kopljem dođe do njezina dna.

Dobro srce! Osveti se nama, svojim ubojicama! Istim kopljem probodi naše srce da se iscijedi iz njega nečista krv!

Možda ćeš u dubini našega srca naći svoje ime. Očisti nas i posveti! Kriste!

Kad više na križu nisi mogao govoriti ustima, progovorio si velikim Srcem.

Možda si se pobojavao da ljudi ne će vjerovati Tvojim riječima nego djelima.

I dao si im rudnik u kojemu je skriveno sve blago vječnosti.

Bogatiji više ne možemo biti.

Nemoj dopustiti, Srce probodeno, da postanemo siromasi tražeći ljubav zatvorenih srdaca.

Rajmund Kupareo

Crkva taj dan ne slavi misnu žrtvu nego se ljudi okupljaju u crkvi na obrede Velikog petka, čitanje Svetoga pisma i navještaj muke, poklon i ljubljenje križa te sv. pričest. U crkvi je u to vrijeme oltar i dalje bez križa, svijećnjaka, cvijeća i oltarnika što simbolizira kako je s Isusa svučena odjeća, tj. njegovu ogoljenost.

VELIKA SUBOTA - VAZMENO BDIJENJE

Velika subota predstavlja spomen na Kristov počinak u grobu. Nema mise niti pričestivanja. Oltar ostaje i dalje nepokriven. Navečer (nije točno određeno vrijeme, ali ne bi trebalo započiniti prije 21 sata, niti završiti nakon 6 sati u nedjelju) se slavi Vazmeno (ili uskrsno) bdjenje. Vazmeno bdjenje je spomen na Kristovo osloboditeljsko djelo, spomen na Kristovu muku i smrt, te njegovo uskrsnuće, po kojima su vjernici spašeni.

BUDITE SVJETLO, LJUBAV I MOJE ISPRUŽENE RUKE

Draga djeco! Molite i obnovite vaše srce da bi dobro koje ste posijali rodilo plodom radosti i jedinstva s Bogom. Kukolj je zahvatio mnoga srca i postala su neplodna, zato vi, dječice, budite svjetlo, ljubav i moje ispružene ruke u ovom svijetu koji žudi za Bogom koji je ljubav. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu. 25. veljače 2024.

U Gospinoj poruci uočavamo tri teme. Prva se odnosi na nas: da posijano sjeme dobra donese plodove u molitvi i obnovi srca. U drugoj Gospa daje dijagnozu stanja: Kukolj se širi po svijetu i ljudska srca čini neplodnima. U trećoj je riječ o pozivu da mi nešto poduzmemo kako bi se stanje promijenilo.

MOLITE I OBNOVITE VAŠE SRCE DA BI DOBRO KOJE STE POSIJALI RODILLO PLODOM RADOSTI I JEDINSTVA S BOGOM.

Kad bismo čitali samo medije, pomislili bismo da je u svijetu puno više zla nego dobra. Istina je da zlo postoji i da ga mnogi siju, ali Gospa nas uči vidjeti još nešto: Ona je majka koja vidi dobro koje mi, njezina djeca, sijemo i to nam kaže.

Zbilja, među nama postoje ljudi koji siju dobro. No, mi se na to naviknemo i ako nemamo čisto i otvoreno srce, lako postanemo slijepi i ne vidimo to dobro. A dobro postoji! Koliko se dobra svaki dan sije u obitelji! Koliko dobra roditelji učine svojoj djeci! Koliko je onih koji pomažu ljudima u potrebi, koji se zalažu za mir oko sebe i u svijetu, koji odgovorno obavljaju svoj posao u školi, u tvornici, na gradilištu! Koliko dobra siju liječnici i medicinske sestre! Koliko dobra čine piloti, vozači vlaka, tramvaja, autobusa koji prenose tolike putnike! Isto tako svećenici i časne sestre, laici...

No, sada slijedi važna spoznaja: Dobro koje činimo ne mora uvijek roditi dobre plodove. Netko pomaže drugima, ali nema radosti niti je u jedinstvu s Bogom, jer je nezadovoljan i razočaran što nitko ne vidi da je učinio dobro niti mu odaye priznanje za to. Da bismo to razumjeli, dovoljno se sjetiti Pavla koji kaže: „Kad bih sve jezike ljudske govorio i andeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči... I kad bih razdao sav svoj imutak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao – ništa mi ne bi koristilo.“ (1 Kor 13, 1-3)

Zato nas Gospa poziva da molimo i obnovimo naše srce, jer želi da se u nama dogodi preobrazba srca. Preobraženo srce sve vidi drukčije. Tako, ako

netko i ne vidi dobro koje sam učinio, ja mogu biti radostan i u jedinstvu s Bogom.

U procesu preobrazbe srca može nam pomoći molitva u kojoj se povjeravam Bogu: „Gospodine, Ti vidiš sve i znaš što sam učinio. Zato mi nije više važno hoće li ljudi to vidjeti ili neće. To što sam učinio, neka bude na Tvoju slavu.“

Na taj način živimo Isusove riječi: „Tako i vi: kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: ‘Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti!’ (Lk 17, 10) Tako se srce obnavlja, oslobađa od očekivanja te postajemo radosni i u jedinstvu (u čvrstoj povezanosti) s Bogom.

Što znači biti u jedinstvu s Bogom?

U jedinstvu smo s Bogom kad smo slični Bogu. Kad Bog čini dobro, to je uvijek bezuvjetno i besplatno, bez obzira hoće li to ljudi vidjeti, priznati i zahvaliti mu. Kad i mi tako činimo, tada smo slični Bogu, u jedinstvu, jedno s Njim.

KUKOLJ JE ZAHVATIO MNOGA SRCA I POSTALA SU NEPLODNA,

Gospa nas upozorava da kukolj postoji, da se jako širi po svijetu (zahvatio mnoga srca) i uzrokuje neplodnost u ljudima. Što je kukolj?

Poljski kukolj je biljka koja zbog otrovnih tvari može uzrokovati trovanje, uzetost mišića i živaca, a u domaćih životinja (peradi, svinja, koza, kunića) može izazvati uginuće. U prenesenom značenju simbol je nečega što je štetno, što šteti dobrim odnosima i radu kao i simbol osoba koje narušavaju dobre odnose. Budući da takvih osoba ima posvuda, nastala je izreka: U svakom žitu ima kukolja.

Na kakav kukolj Gospa misli?

Ne znamo, ali uzmimo na primjer trač, ogovaranje i pričanje negativnih pojava u drugim ljudima. Kako to može biti kao kukolj! Kako to može trovati srce i međuljudske odnose! I kako to može činiti srce neplodno: onemogućiti ljubav među ljudima pa čak i prema Bogu, zatim blokirati mir, radost, zajedništvo, dobre odnose!

Kukolj može biti zavist koja truje nutrinu zbog čega čovjek u mislima i osjećajima ide u smjeru koji iskrivljuje

sliku o drugoj osobi i često uzrokuje negativne osjećaje i prekid odnosa s prijateljima i rodbinom.

Mediji, društvene mreže mogu sijati kukolj. Sve smo svjesniji kako se preko njih rodna ideologija sve više širi i sije kukolj koji „pere mozak“ i odvodi na stranputice. Koliko se ljudi udaljilo od Boga i Crkve, jer su mediji utjecali na njih i uvjerali ih u svoju „istinu“!

Tako ljudi postaju neplodni u sisanju dobra oko sebe: Ne rađaju djecu, ne odgajaju djecu u zdravom nauku, ne šire Isusovu Radosnu vijest, ne misle na potrebe drugih već samo na sebe, u strahu su, nemaju vjere, boje se za budućnost...

„ZATO VI, DJEČICE, BUDITE SVJETLO, LJUBAV I MOJE ISPRUŽENE RUKE U OVOM SVIJETU KOJI ŽUDI ZA BOGOM KOJI JE LJUBAV.“

No, bez obzira na činjenicu da mnogi ljudi siju kukolj, da su se toliki udaljili od vjere u Boga i Crkve, Gospa opet vidi dobro koje postoji: U ljudima postoji želja, žudnja za Bogom koji je ljubav! Očigledno da je ta želja duboko upisana u ljudsko srce i da ne može nestati. Može biti prekrivena raznim slojevima, kao što je isključiva okrenutost brigama oko materijalnih stvari, zatim ovisnosti, ili da ljudi traže ispunjenje te žudnje u raznim religioznim pokretima, u jogi i sličnom.

Gospa nikoga ne osuđuje već poziva svoju vjernu djecu da se angažiraju. Ne da kritiziraju one koji su se udaljili od Boga i Crkve već da budu svjetlo onima koji su u tami, ljubav prema onima kojima nedostaje ljubavi i Njezine ispružene ruke prema svakom čovjeku.

Gospa je majka koja želi pomoći svakom svom djetetu, a posebno onima koji su daleko od Boga i Njezina srca. Djeci koju je zahvatio i otrovao kukolj Ona želi donijeti svjetlo, darovati ljubav i zagrliti ih rukama. No ne može bez nas. Mi smo joj potrebni.

Gospa nas poziva jer vjeruje u nas. Samo još da mi počnemo ozbiljno uzimati svoju Majku. Ako joj ne pomognemo, ostat ćemo neplodni. A ako joj pomognemo, koja radost i koje iskustvo da smo tako slični, jedno s Bogom!

Pokladni koncert glazbenih sekcija iz župe Međugorje

U utorak 13. veljače u dvorani sv. Ivana Pavla II. u Međugorju s početkom u 20 sati održan je pokladni koncert pred početak korizmenog vremena, a na koncertu su nastupile glazbene sekcije župe Međugorje. Pred mnoštvom župljana i njihovih prijatelja nastupili su tamburaški orkestar „Misericordia“ iz Surmanaca pod ravnanjem profesora Davora Markote, dječji zbor „Golubići mira“, ženska klapa „Mir“, muška klapa „Concordia“, Frama Međugorje i gitaristi, te solistica Darija Stanković. Bila je to večer ispunjena pjesmama i plesom, ali i smijehom jer su se članovi dramske sekcije Frama Međugorje potrudili prirediti igrokaz kojim su sve okupljene nasmijali do suza. Program su vodile Matea Ostojić i Ana Miličević, a koncert je završio duhovnim pjesmama i dugotrajnim pljeskom svih okupljenih.

Čista srijeda – Pepelnica u Međugorju

U srijedu 14. veljače na Pepelnicu ili Čistu srijedu započela je korizma – četrdesetodnevna posebna priprava za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Početak i kraj vremena korizme obilježeni su strogim postom i nemrsom. Također, na sam dan Pepelnice na svetim misama održava se i obred pepeljenja, to je vidljivi znak vjerničkog prihvaćanja posta i pokore. Pri posipanju blagoslovljenim pepelom na Pepelnicu, svećenik onomu koga pepeli kaže riječi: 'Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti', ili riječi: 'Obrati se i vjeruj Evanđelju!', a tako je bilo i u Međugorju gdje je nakon svetih misa upriličen obred pepeljenja. Večernju svetu misu u 18 sati u crkvi sv. Jakova u Međugorju, koju su svojim pjevanjem uveličali članovi župnog zbora „Kraljica Mira“, predslavio je fra Bojan Rizvan, župnik Župe Presvetog Srca Isusova u Zadru koji je u svojoj propovijedi kazao da kada s Crkvom započinjemo slaviti korizmu, jer je korizma ujedno slavlje, pozvani smo razmišljati o tome čemu nas Gospodin poučava u ovome slavlju.

„Korizmeno odricanje koje danas započinjemo ne smije nam na neki način učvrstiti našu snagu, pa ćemo mi sada kroz vlastiti post pokazati kako smo moćni, kako znamo očitovati da smo mi siloviti i čvrsti u našim odlukama, nego nas ponajprije treba pozvati da pustimo da Gospodin djeluje u našem životu. Zato se taj povratak u obećanu zemlju, na ovaj Božji poziv kojega nam danas prenosi prorok Joel „Vratite se k meni!“, događa na koji način? Događa se tako što smo pozvani ne derati svoju obuću ili odjeću, ne derući neke svoje halje, nego ponajprije razderavši naše vlastito srce. Lako je možda razderati svoje haljine, ali kako je teško razderati svoje vlastito srce. Lako je možda i popeti se na Križevac, ali tako je teško živjeti svoj križ, dopustiti voljeti druge zato što znaš da ćeš biti ranjen. Jer kad nekoga voliš onda se nužno otvaraš i toj ranjivosti. Zato nas korizma uči ljubiti do te mjere da znamo i da dadnemo razderati svoj vlastiti život. Zato u ovoj korizmi moramo iskusiti i bol zbog ljubavi. Jer to je sami Krist iskusio. Kad budemo u ovoj korizmi molili križni put, čega se drugoga spominjemo negoli ljubavi koja je kroz bol očitovala svoju vjernost, koja je kroz bol očitovala svoju utjehu, koja je kroz bol očitovala svoju supatnju u svim našim patnjama i teškoćama“, kazao je fra Bojan te dodao:

„Korizma je uistinu i vrijeme pozornosti, to jest usmjerenosti našega srca na ono što je bitno. Da ne dopustim da u svom vlastitom životu bezveze gubim vrijeme. Mudar čovjek je onaj koji zna razlučiti bitno od nebitnog i korizma te tome uči. Korizma te uči kako razlučiti nešto što je posve nebitno od onoga što je bitno i što od Gospodina dolazi i za naš život postaje spasonosno. Koliko će događaja biti u ovih 40 dana koji nam upravo to žele poručiti?“, upitao

se fra Bojan, te na kraju propovijedi govorio i o postu.

„Svjedoci smo ovdje u Međugorju kako se često govori o potrebi života u postu. Zato da bismo prepoznali prioritete da ničemu ne robujemo, jer svako ropstvo gasi radost, svako ropstvo gasi osmijeh. Kada čovjek živi u ropstvu vlastitih grijeha on ne može biti istinski radostan čovjek. Zato Isus kaže kada vi postite ne budite smrknuti. Sa Kristovih učenika koji poste mora biti vidljiv osmijeh da drugima znamo osmijehom donijeti radost neba. Koji poziv i poslanje za ovu korizmu, da ne izobličimo lice nego da budemo ljudi koji ćemo drugima donijeti istinski osmijeh. Braćo i sestre, to je hod koji mi danas započinjemo. To je hod na koji nas Gospodin poziva. To je hod kojim želimo kročiti.

Pa neka naš taj hod prema Gospodinu Isusu bude blagoslovljen i njegovom milošću“, kazao je, između ostaloga, fra Bojan Rizvan u svojoj propovijedi.

Ujedno, toga dana je u Međugorju započela i dvodnevna duhovna obnova za župljane Međugorja. Duhovna obnova se sastojala od molitve krunice u 17 sati i svete mise u 18 sati u crkvi sv. Jakova, te se zatim nakon svete mise nastavila u dvorani sv. Ivana Pavla II. duhovnim nagovorom fra Bojana Rizvana.

UVIJEK BITI VJERNI BOŽJOJ RIJEČI

U Međugorju je 14. i 15. veljače održana dvodnevna duhovna obnova za župljane Međugorja. Duhovna obnova sastojala se od molitve krunice i svete mise u crkvi sv. Jakova, te duhovnog nagovora u dvorani sv. Ivana Pavla II.. Voditelj ove duhovne obnove bio je fra Bojan Rizvan, župnik Župe Presvetog Srca Isusova u Zadru. Kako nam je kazao, tijekom ova dva dana pokušao je s međugorskim župljanima razmišljati o otajstvima Kristova života budući da nas korizma trajno poziva da upoznamo izblizega Kristov život, ali i s druge strane da nasljedujemo njegov put u našem životu.

„Tako smo nakon slavlja Euhari-stije i homilije koja je bila na svetoj misi, ovdje u dvorani prvoga dana razmišljali o Isusovim kušnjama u pustinji koje donosi evanđelist Matej, te prepoznajući u Kristovim kušnjama i naša iskušenja s kojima se svakodnevno suočavamo i na neki način pokušali dati odgovor koji je dao i Krist, a to je ostajući vjeran Očevoj ljubavi, Njegovoj svetoj volji i poslušnosti na koju nas On poziva. Sam Gospodin nam je pokazao kako u tim kušnjama valja uvijek biti vjeran Božjoj riječi, ostati u onome što Gospodin od nas traži, a ne nekako slijediti te zamamne ponude koje nam često Đavao nudi na našem životu. Ovoga drugoga dana pokušali smo razmišljati najprije o snazi riječi koju imamo u našem životu i kako lako možemo svojom riječju slomiti tuđe živote, kako lako možemo možda zaparati nečije srce, tako ga i raskrvariti,

donijeti određenu bol. Ali jednako tako i u milini riječi koja nam dolazi po Božjoj riječi, po onome što nam je On učinio u našem životu”, kazao je fra Bojan Rizvan te naglasio kako se ta domišljatost Božje ljubavi osobito očituje time što je Riječ tijelom postala.

„Tako da nam Božja riječ nije samo darovana da je mi slušamo i da na neki način hrani našu vjerničku svijest, nego ponajprije Riječ je postala tijelom i tako se možemo s Kristom i susresti, da možemo dopustiti da dotakne naš vlastiti život. U tom kontekstu promišljali smo o Markovom evanđelju onaj susret Krista sa ženom koja je 12 godina bolovala zbog krvarenja, prepoznajući upravo u tome dugotrajnost te bolesti i kako naše rane mogu poprilično dugo biti prisutne u životu. Promišljali smo i o njezinoj želji da se riješi nekako te svoje bolesti, te kako svjedoči

evanđelist Matej da je sve potrošila kod pustih liječnika. To je često slika današnjeg čovjeka kojemu nekako zdravlje postaje najvažnija vrednota u vlastitom življenju, te je spreman sve što ima potrošiti ne bi li možda našao liječnike i tako iscijelio svoje narušeno zdravlje. Ali s druge strane vidimo da to njoj ništa nije koristilo, dapače bilo joj je sve gore”, kazao je fra Bojan te dodao kako smo danas nažalost u našem društvu svjedoci da ljudi čeznući za tim zdravljem ponekad se i odmaknu od Boga.

„Čak i znaju zatajiti svoju vlastitu vjeru odlazeći kod različitih bioenergičara, nekakvih gurua, različitih kvadri-nadri liječnika koji na neki način opterećuju hod i život, a vidimo da Krist zapravo iscjeljuje onoga trenutka kada sazre želja u našem

životu, a to je želja za spasenjem. Jer kako svjedoči evanđelist Marko, ova žena je željela biti spašena, ne samo ozdravljena nego i spašena. Onoga trenutka kada shvatimo vrijednost spasenja u našem životu tada postajemo istinski zdravi. To ne znači da će bolest nestati ili da će se bolest ukloniti iz našeg života, ali znači da ćemo sigurno drugačije nositi svoju vlastitu bolest. Nositi ćemo je onako kako je nosio Krist svoj vlastiti križ, a to je posve predano u Očevu volju, Njegovu blizinu i Njegovu ljubav. Zato i mi samo možemo živjeti tu našu spašenost, a korizma nas upravo na to poziva da po različitim pokorničkim djelima mi živimo spašenost na koju nas Gospodin poziva”, kazao je na kraju fra Bojan Rizvan.

Korizmena duhovna obnova Hercegovačkog područnog bratstva OFS-a održana u Međugorju

U subotu 17. veljače u Međugorju je održana korizmena duhovna obnova Hercegovačkog područnog bratstva Franjevačkog svjetovnog reda. Program ove duhovne obnove započeo je u 15:30 sati u dvorani sv. Ivana Pavla II. gdje se okupilo oko 380 sudionika iz 17 bratstava koji su u Međugorje došli iz cijele Hercegovine. Na početku su sve nazočne pozdravili Marijana Barbarić, područna ministra Franjevačkog svjetovnog reda u Hercegovini, Vesna Ostojić, ministra Franjevačkog svjetovnog reda Međugorje, te fra Josip Vlašić, područni duhovni asistent OFS-a.

„Hvaljen Isus i Marija, Gospodin vam dao mir i dobro! Ja baš volim ovaj Franjin pozdrav, Lijepo je biti zajedno, a mi to činimo dva puta godišnje kao zajednica, kao bratstvo, kao red. Želimo započeti ovo sveto vrijeme korizme zajedno. Ovoga puta to je u Međugorju, u mjestu Kraljice Mira, zajedno s Gospom želimo ići putem njezinog Sina i rasti u njezinoj prisutnosti. Ovo je duhovna obnova, već sada kada smo zajedno mi primamo puno, mi puno primamo. Ne primamo samo kada slušamo, sigurno ono što će fra Zvone govoriti bit će jako dobro, jako kvalitetno, ali opet nećemo sve moći primiti u svoju pamet. Ali prije nego pođemo slušati fra Zvonu mi primamo, kada smo zajedno mi primamo milost koja proizlazi iz ljubavi i spremnosti da živimo zajedno, da budemo dio jednoga bratstva. I ono što je sigurno da s neba sv. Franjo nas prati svojom zagovornom molitvom i to nikada ne smijemo zaboraviti. Nije sv. Franjo netko tko je osnovao Treći red i pustio nas, rekao ne brinem se

za Treći red. Nego on, kao i Gospa za cijelu Crkvu, zagovara. Tako i sv. Franjo za svoju djecu, za svoje sinove i kćeri, za svoju duhovnu djecu. I onda kada smo zajedno sigurno je da primamo tu milost zagovora sv. Franje, osobito onda i sv. Ljudevita, sv. Klare i sv. Elizabete koji su naši nebeski zaštitnici”, kazao je fra Josip Vlašić te naglasio okupljenima kako će duhovnu obnovu započeti sa molitvom Duhu Svetom.

„Sv. Franjo nas uči da iznad svega trebamo tražiti Duha Gospodnjega, Duha Svetoga i Njegovo sveto djelovanje u svome životu. Sve treba služiti tome. Sv. Franjo i svojoj braći i sestrama stavlja na srce molitvu, odnosno odnos s Gospodinom, a sve drugo se iz toga rađa. Svaka naša karitativna aktivnost, svaka naša aktivnost i prisutnost u društvu, skrb za brak, za obitelj, za siromahe, sve se treba roditi iz molitve, iz tog odnosa s Duhom Gospodnjim, iz djelovanja Duha Svetoga u nama. Zato nam je važno moliti, biti ljudi molitve i to ovdje danas u Međugorju želimo zajedno činiti, moliti, moliti, moliti da Duh Sveti živi

u našim bratstvima, da Duh Sveti poveže vas međusobno, da Duh Sveti poveže vašeg asistenta i vas, da zajedno kao braća i sestre, kao udovi jednog tijela, dionici iste karizme možemo ići naprijed. Zato molimo Duha Svetoga da se On izlije na nas, da se nastani u nama, da nam On pomogne živjeti svoj franjevački poziv s puno predanja, s puno žara, da budemo radosni što smo primili radost franjevačkog poziva. Meni je osobito drago vidjeti ovdje neke ljude koje možda u njihovim bratstvima ne vidam kada dođem, ali vidim da su danas tu, da su dionici jedne duhovne obnove. Zato molimo Duha Svetoga da bude naš vođa danas, ali i u svim danima života vaših bratstava”, kazao je fra Josip Vlašić, a nakon nje ga uslijedio je i duhovni nagovor međugorskog župnika fra Zvonimira Pavičića koji je kazao da mu je na osobit način drago da se ova duhovna obnova održava u Međugorju.

„I ako je korizma vrijeme milosti, to je onda vrijeme koje nam Bog daruje. Dakle, nije naglasak na meni, nego je naglasak na Bogu. Bog je glavni, Bog je prvi, to je Njegovo vrijeme koje nam On daruje. I zato u korizmi nisu najvažnija odricanja, nije najvažnije ono što ja činim, nisu najvažniji moji naponi, nego je veoma važno da mogu prepoznati što Bog čini za mene. To je jako važno postići u korizmi i zato nam pomažu naša djela. Ona nisu cilj, nije cilj postiti, nije cilj trapati se, nije cilj izživljavati se na svome tijelu ili odreći se nečega što ti je lijepo, što ti je drago. To je sredstvo da bismo postigli neki cilj, a cilj korizme je upravo prepoznati Boga koji nam se daruje. Kada kažemo da je korizma milosno vrijeme, to znači da Bog kuca na vrata mogega života i da Bog želi biti prisutan u mom životu. Zato mi za korizmu kažemo da je jako vrijeme, mijenja se boja, ne pjeva se Aleluja, orgulje se stišavaju, jednostavno nekako sve utihne, a utihne upravo zbog toga kako bismo bolje čuli Božju riječ, kako bismo bili koncentrirani na ono što dolazi od Gospodina. Pa i naši postovi i sve ono što činimo, naša odricanja, imaju tu svrhu. Sve ono što je suvišno odmaknuti kako bi dopustio Bogu da uđe u moj život”, kazao je, između ostaloga, fra Zvonimir Pavičić u svome duhovnom nagovoru.

Nakon završetka programa u dvorani sv. Ivana Pavla II., sudionici ove duhovne obnove pristupili su sakramentu ispovijedi, te sudjelovali na večernjem molitvenom programu u crkvi sv. Jakova. Molili su krunicu od 17 sati, slavili svetu misu od 18 sati koju je predslavio fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije, te se nakon svete mise opet okupili u dvorani sv. Ivana Pavla II. gdje su imali zajedničko druženje uz prigodni domjenak.

U Međugorju započele župne kateheze kroz korizmu

O obitelji i medijima

U vremenu smo korizme, vremenu posebne četrdesetodnevnih duhovne pripreve za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Tako su međugorski fratri odlučili i ove godine kroz vrijeme korizme u dvorani sv. Ivana Pavla II. nakon večernjeg molitvenog programa, održavati kateheze o različitim temama. Prvu korizmenu katehezu u srijedu 21. veljače održao je međugorski župni vikar fra Dragan Ružić koji je govorio na temu obitelj i mediji, te kako se Crkva postavlja spram medija.

„Od osnutka Crkve ona se služi riječju i prenosi tu riječ, a riječ je medij, riječ je ona koja prenosi poruku. Za nas kršćane to je radosna vijest, vijest o spasenju da je Bog u svom milosrđu poslao svoga Sina kako bi nama omogućio ponajprije susret s njim i omogućio nam da možemo pristupiti svome Ocu i tako doći do spasenja. Crkva je bila nositeljica te riječi, rekli bismo privilegirana, koristila se retorikom, raznim vještinama kako bi prenosila i doprla do srca svih ljudi i navijestila im radosnu vijest. U srednjem vijeku dolazi do tiska, počinju se tiskati knjige, pa ta riječ nije više samo usmena već postaje i pismena i postaje dostupna mnoštvu ljudi. Crkva je na početku iskazala jedno određeno nepovjerenje, odmak od tih novih medija koji nastaju tiskom, ali malo pomalo Crkva u medijima otkriva jedno sredstvo od iznimne mogućnosti za obogaćivanje života ne samo pojedinaca nego i cijele zajednice, a u tom kontekstu i same obitelji. Crkva, posebno u posljednje vrijeme, ističe važnost odgoja za medije. Najprije roditelja, a onda i djece. Takozvana medijska

pismenost, te poziva proizvođače medija na savjesnu uporabu te nove snage u društvu te traži da korištenje medija mora biti i zakonski uređeno”, kazao je fra Dragan Ružić, te dodao kako Crkva ne gleda više na medije kao na sredstva, nego na ozračje u kojem živimo i bez kojega više ne možemo opstati.

„Svjestan toga, na toj liniji Crkva daje i naznake za suživot s medijima, rekli bismo kršćanskim jezikom ona preporuča korištenje medija, ali u isto vrijeme preporuča uzdržljivost, stegu i asketski pristup medijima. Ova tema je jako široka, stoga želim suziti ovo razmišljanje u svjetlu Božje riječi, samo na informacijsku tehnologiju i društvene medije, odnosno mreže. Mi znamo danas da je tehnologija dio našega života, ima je posvuda, te se pitamo je li to problem? Je li problem za vas? Što je s vašom djecom? Jedna studija veli da su mediji među najmoćnijim silama u životima mladih ljudi danas. Djeca u dobi od 8 do 18 godina provode više vremena s medijima nego u bilo kojoj drugoj aktivnosti, u prosjeku više od 7,5 sati dnevno i tako 7 dana u tjednu. Bilo u dobru, bilo u zlu, jedno je sigurno – tehnologija utječe na nas, na našu djecu i budući da je postala doslovno dio svakodnevnog života većina nas o tome i ne razmišlja previše. Ovdje želim zastati i upozoriti, određene tehnologije mogu sadržavati opasnost koje su im svojstvene, stoga nam je imperativ da zastanemo i razmislimo o ovome”, kazao je fra Dragan te dodao:

„Vjerujem da i vi u svojim obiteljima, u svom odgojnom naporu da odgojite svoju djecu, imate poteško-

ću da nadzirete informacijsko okruženje svoga djeteta. Jesu li obitelji izgubile bitku? Daje li nam Biblija ikakve smjernice, posebno obiteljima? Kako bismo zajednički odgovorili samima sebi, želim ponuditi večeras 10 pitanja za koja se nadam da će nam pomoći da ispitamo sebe u svjetlu Božje riječi. Jer kao što je rekao apostol Petar „Jer svatko robuje onomu tko ga svlada”, ako nas mediji svladaju onda im počinjemo robovati. Vjerujem da Božja riječ može puno toga reći”, kazao je između ostaloga fra Dragan Ružić u svojoj katehezi.

Pobožnost križnoga puta u korizmi u župi Međugorje

Posebnost korizmenog vremena je i razmatranje Kristove muke u pobožnosti križnoga puta. Kako na Križevcu, tako i u crkvi sv. Jakova, te u područnim crkvama međugorske župe, mnoštvo župljana i hodočasnika sudjeluje u ovoj pobožnosti koja na poseban način časti Isusovu muku i smrt. Pobožnost križnoga puta sastoji se od 14 postaja koje prikazuju scene iz Isusova života, od trenutka suđenja na smrt, pa sve do polaganja njegova mrtvog tijela u grob. Raspored pobožnosti križnoga puta u korizmi u župi Međugorje je petkom:

- Na Križevcu u 14 sati
- U područnim crkvama u 16 sati
- U župnoj crkvi nakon večernje svete mise, oko 19 sati

Mons. Abraham Boualo Kome, predsjednik Kamerunske biskupske konferencije hodočastio u Međugorje

Na početku ovog korizmenog vremena susreli smo jednog dragog hodočasnika. Mons. Abraham Boualo dolazi iz Kameruna i predsjednik je Kamerunske biskupske konferencije. U Međugorju je na višednevnom hodočašću zajedno sa svećenikom Georgeom Siyamom. U srijedu 21. veljače mons. Abraham Boualo Kome i svećenik George Siyam popeli su se na Brdo ukazanja, gdje su zajedno molili kod Gospina kipa. S njima je u pratnji bio i fra Boris Barun, svećenik koji djeluje u Međugorju kao ispovjednik i svećenik u službi hodočasnika francuskog govornog područja. Nakon što su se pomolili, razgovarali smo s biskupom koji nam je otkrio da mu je ovo prvo hodočašće u Međugorje, te da će tih dana posjetiti sva molitvena mjesta u Međugorju, te također i slaviti svete mise.

„Zovem se mons. Abraham Boualo Kome, dolazim iz Kameruna. Prije 12 godina imenovan sam biskupom biskupije Bafang. Ove godine slavim 25 godina svećeništva. Mi smo u dalekom Kamerunu puno toga lijepog čuli o Međugorju. Da u ovu duhovnu oazu milijuni dolaze, da se mole, ispovijedaju i vraćaju u krilo Crkve. Stoga nam i nije bilo posve jasno stajalište Crkve prema Međugorju koja sve do nedavno nije dala svoj službeni stav i zbog toga smo kao i mnogi drugi živjeli u iščekivanju. Nekoliko svećenika iz naše biskupije koje smo poslali studirati u Rim redovito su hodočastiti ovamo. Kako je njihovo iskustvo Međugorja i međugorske duhovnosti bilo vrlo pozitivno, poticali su i nas da hodočastimo ovamo. I evo njihova upornost im se isplatila i na tome sam i danas vrlo zahvalan. Iako je ovdje zima i dosta je hladno, iznenađujuće je veliki broj hodočasnika. Osobito me se dojmilo koliko je svijeta na klanjanju Presvetom. Prvi put sam bio i na Brdu ukazanja. Nije isto kada slušate svjedočanstva i kada to možete osobno doživjeti. I mislim da je vrlo važno za duhovnu izgradnju osobe da može doći ovdje i živjeti ono što Gospa od nas traži.

Želio bih se jako zahvaliti mons. Cavalliju jer on je učinio sve da možemo doći i jako mi se sviđa kako on na ovo sve gleda i ono što je s nama podijelio”, kazao nam je mons. Abraham Boualo Kome koji je toga dana po silasku s Brda ukazanja predslavio svetu misu na francuskom jeziku.

SLUŠATI GOSPODINA TO JE NAŠA ZADACA

U nedjelju 25. veljače na 2. korizmenu nedjelju svečanu svetu misu u 11 sati u crkvi sv. Jakova u Međugorju predslavio je sisački biskup mons. Vlado Košić. S njim su u koncelecijaciji bili još i mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje, međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić. U prigodnoj propovijedi mons. Vlado Košić kazao je kako je u Božjoj riječi naviješten susret s Bogom koji se događa, a i danas događa, često na svetim brdima.

„Imamo Abrahama koji ide na brdo Moriju jer ga Bog tamo šalje da prikaže Bogu žrtvu. On ne zna kako će to biti i što će se tu dogoditi jer nema neko janje koje bi prikazao Bogu, ali ide sa svojim sinom Izakom, poslušao Božjoj riječi. U evanđelju vidimo Isusa da se penje na brdo Tabor gdje se preobrazio pred svojim učenicima Petrom, Ivanom i Jakovom, a tu su bili i starozavjetni predstavnici Mojsije i Ilija. Mi imamo i tu u ovome mjestu dva sveta brda na koja hodočasnici rado odlaze da se susretnu s Bogom u molitvi. Možda bismo još trebali spomenuti ono najvažnije brdo, a to je Kalvarija gdje je Krist dao svoj život na križu za nas, a ta Kalvarija označava upravo tu najveću moguću ljubav jer je tu žrtvovan sam Sin Božji. Kao što veli sv. Pavao u poslanici da je Bog žrtvovao svoga Sina, dakle nije pošteđio svoga Sina Jedinorođenca nego ga je za sve nas predao, dok imamo u primjeru Abrahama da je Bog pošteđio Abrahamovog sina Izaka”, kazao je mons. Vlado Košić te dodao kako imamo tri slučaja gdje Abraham biva stavljen na kušnju i svaki put on je povjerovao.

„Prvo, kada mu Bog kaže da ide iz svoga zavičaja i on odlazi u nepoznato u zemlju koju mu Bog pokazuje i tu je poslušan. Također, kada mu Bog pri sklapanju saveza kaže da će od njega učiniti veliko potomstvo, velik narod, a on starac i žena mu isto stara i nerotkinja, ali kaže poslanica Hebrejima „I povjerovala Abraham i to mu se uračuna u pravednost”. Dakle, on je Bogu

Statistike za veljaču 2024.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 45 000
Broj svećenika koncelebriranih: 1262 (43 dnevno)

vjerovao, makar je izgledalo nemoguće. Bog zapravo čini upravo ono što je nemoguće i to se pokazalo i u slučaju žrtvovanja sina Izaka”, kazao je mons. Košić, te naglasio:

„Ovdje smo u mjestu gdje se časti osobito Blažena Djevica Marija i mi Mariju nazivamo svojom Majkom. Ona je zapravo naša duhovna Majka, ona je majka naše vjere, kako je vole nazivati oni koji se bave Marijologijom jer je doista ona, kao Abraham u Starom zavjetu, u Novom zavjetu izvršavala neočekivane pozive Božje ili mogli bismo reći ono što se činilo nemoguće ona je prihvaćala. Zašto? Jer je to od Boga dolazilo! Njoj se činilo nemoguće kako će biti majka kad je djevica? Kako će roditi Spasitelja svijeta, Sina Božjega, pa je li se to ikada igdje dogodilo da bi Bog sišao na zemlju? A ona je rekla „Neka mi bude po tvojoj riječi”. Ona se, dakle, pokorila, bila je poslušna, vjerovala je Bogu. I kada je to gotovo nemoguće, kada se čini da je apsurdno, tada treba Bogu sebe predati i vjerovati u Božju riječ”, kazao je mons. Košić te dodao kako u prikazu Isusova preobraženja na Taboru mi već vidimo to njegovo uskrsnuće, tu slavu koju će imati kod Oca kada uskrsne od mrtvih.

„I kada to govori svojim učenicima Petru, Ivanu i Jakovu oni ne znaju što to znači dok se to nije dogodilo, kada je bio ubijen i treći dan uskrsnuo. Bilo je to zbunjujuće. Međutim to je bio jedan odlomak njegove slave koju je imao prije nego je postao čovjek, prije utjelovljenja i koje ga je čekalo nakon uskrsnuća. Ali tu je trebao proći kalvariju, odbacivanje, osudu i mučenje, te

je to prihvatio, ali je želio ohrabriti učenike, barem tu trojicu najbližih učenika da se ne sablazne o njemu kada bude mučen, kada bude ponižen, da vjeruju da je to put u uskrsnuće u tu Njegovu nebesku slavu kojoj On pripada. Kaže sv. Pavao u poslanici Filipljanima da je on sakrio svoje božanstvo, on je sam sebe u božanstvu ponizio, odrekao se svoga božanstva da bi obukao ljudskost, da bi bio nama sličan u svemu osim u grijehu i da tako nas grešnike spasi i dovede u božansku slavu. To je to čudo Božje ljubavi i to mi možemo ovdje doživjeti i na svakoj svetoj misi. To je uvijek susret u preobraženju u našoj relaciji s Bogom koji nam udjeljuje svoju slavu, koji nas oblači u tu božansku slavu i sjaj jer nam želi datu tu vječnu budućnost”, kazao je mons. Košić, te svoju propovijed završio riječima:

„Kada se začuo s Neba glas „Ovo je Sin moj ljubljani, slušajte ga”. Slušati Gospodina, to je naša zadaća. Mi se rado s Njim služimo, rado dođemo i na sveta brda i tražimo ga u Euharistiji, ali da li ga slušamo? Potrebno bi bilo i tada kada odemo nakon tog susreta gdje smo ga doživjeli, da li smo mi kadri ne samo uživati u to ekstazi, u tom nekom iskustvu ili pak slušati Krista i njegove riječi i od njega živjeti? Neka nam to bude pouka danas da ovdje moleći Blaženu Djevicu Mariju, koja je Majka naše vjere, naša duhovna Majka, bude nama na pomoć, kao i sv. Jakov apostol koji je doživio Kristovo preobraženje i nas Gospodin obdari susretom od kojega ćemo živjeti i kojega ćemo unositi u svoje svakodnevne susrete, da i mi na svom licu odražavamo Božje lice. Imamo blagdan 6. kolovoza gdje tada obično završava Mladifest u Međugorju, a zove se ne samo Preobraženje Gospodnje, nego i Božje lice. On i nama daje tu ljepotu, taj božanski sjaj ako smo s Njime i ako Njega slušamo! Amen”, kazao je mons. Vlado Košić.

Na kraju svete mise svima okupljenima obratio se međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić koji se zahvalio sisačkom biskupu Vladi Košiću što je predslavio ovo sveto misno slavlje, te mu je zatim uručio prigodni poklon – umjetničko djelo „Bogorodica s Djetetom” kao dar za 25 godina biskupstva koje mons. Košić ove godine slavi, te kao uspomenu na ovo njemu drago mjesto i drage ljude.

Druga korizmena kateheza

Razmatranje Kristove muke pomaže svakom kršćaninu u borbi protiv grijeha

U srijedu 28. veljače u dvorani sv. Ivana Pavla II. u Međugorju održana je druga po redu korizmena kateheza srijedom. Katehezu je održao je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić govoreći o pobožnosti križnoga puta, nastanku, povijesti i važnosti same pobožnosti koju u vremenu korizme vjernici posebno mole. Župljani su s velikim zanimanjem pratili katehezu, a nakon završetka kateheze fra Zvonimir Pavičić je s nama podijelio nekoliko riječi.

„Odlučili smo se za ovu temu budući da svi vjernici vole tu pobožnost i dolaze petkom na Križevac u 14 sati ili nakon svete mise u crkvi. Uvijek vidimo da je petkom više ljudi u crkvi, da ostaju na toj pobožnosti i jednostavno naš narod, a osobito u Hercegovini, voli tu korizmenu pobožnost. Stoga smo odlučili nešto o njoj progovoriti, o nastanku te pobožnosti, o povijesti, kako se utanačilo da baš ima 14 postaja, koje su to postaje, koje postaje su utemeljene u biblijskim tekstovima, odnosno u sinoptičkim evanđeljima i Ivanovu evanđelju, koje su postaje iznikle iz kršćanske pobožnosti... Govorili smo i o franjevcima koji su zaslužni upravo za tu pobožnost da se proširila čitavom Crkvom, osobito o svetom Leonardu Portomauricijskom koji je postavio postaje križnog puta u rimskom Koloseumu i jednostavno tako proširio tu pobožnost u čitavoj Crkvi. Razmatrali smo neke postaje križnoga puta i nismo samo govorili o strukturi i povijesti, nego i o duhovnosti, što neka postaja označava i na što nas potiče”, kazao je fra Zvonimir Pavičić, te dodao:

„Pokušali smo pronaći, kao i u svakoj molitvi križnoga puta, neke poticaje za duhovni rast, za duhovni život. Završili smo katehezu upravo sa isječkom iz spisa svetog Leonarda Portomauricijskog u kojemu on potiče sve biskupe, svećenike i sav Božji puk da mole pobožnost puta križa, da se vježbaju u toj pobožnosti, da je njemu pomogla razmatranjem, odnosno svakodnevnim moljenjem križnog puta, razmatranjem Kristove muke da ostavi sve one, kako on kaže, ogavnosti i strasti grijeha, a da prione uz Krista. Dakle, razmatranje Kristove muke pomaže svakom kršćaninu u borbi protiv grijeha, da ostavi svoj grijeh i da živi svoj život s Kristom. To svatko i od nas koji je u Međugorju može osjetiti penjući se na Križevac i moleći križni put uz Križevac, kako nas nakon svake pobožnosti križnoga puta izmoljene na Križevcu upravo kroz tu pobožnost Bog mijenja kada razmatramo Kristovu muku, što je On sve podnio za nas i mi koji se u to isto vrijeme penjemo na Križevac i žrtvuemo se i podnosimo određenu muku čineći tu pobožnost, jednostavno nas Bog kroz sve to dotiče i daje nam snagu da lakše prebrodimo i sve svoje poteškoće, probleme, nevolje. Ali isto tako da možemo i reći ne grijehu, ne napastima, upravo snagom koju nam Krist daje po svojoj slavnoj mucu“, kazao nam je međugorski župnik fra Zvonimir, te najavio sljedeće župne kateheze kroz korizmu na koje su svi dobrodošli.

Rubriku Događanja pripremio *Mateo Ivanković*.

Molitva krunice kod Plavog križa za mir u svijetu i na Gospine nakane

U subotu 2. ožujka, kao i svakoga drugoga u mjesecu, kod Plavog križa u podnožju Brda ukazanja u Bijakovcima s početkom u 8:15 sati molila se zajednička molitva krunice za mir u svijetu i na Gospine nakane. Župljani i hodočasnici su u jedan glas zajedno molili radosna, žalosna i slavna otajstva Gospine krunice. I ovoga puta vjernici su se okupili u zajedničkoj molitvi u znak zahvalnosti za milosti koje nam Kraljice Mira pruža već gotovo 43 godine, kako u župi Međugorje tako i cijelome u svijetu. Molitva krunice i ovoga puta se molila za sve one koji još nisu upoznali ljubav Božju, a vjernici su molitvu krunice molili na hrvatskom jeziku, kao i na talijanskom, engleskom, slovačkom, francuskom, ukrajinskom... Po završetku molitve Gospine krunice vjernici su izmolili Gospine litanije, kao i još nekoliko marijanskih molitvi, te susret završili zajedničkom pjesmom Kraljici Mira i svećeničkim blagoslovom. Sljedeća molitva krunice kod Plavog križa bit će u utorak 2. travnja 2024. godine s početkom u 8:15 sati.

U MEĐUGORJU POSTAVLJENA SKULPTURA SV. IVANA PAVLA II.

U Međugorju je u nedjelju 3. ožujka postavljeno monumentalno skulpturalno djelo iz privatne zbirke koje putuje svijetom. Autor ovoga djela je umjetnik Guido Rainaldi iz Italije. Umjetničko djelo prikazuje dvije velike figure, u prvom planu je sv. Ivan Pavao II. u činu poduzimanja posljednjih koraka svoga zemaljskog života, a u pozadini je prikaz Isusa, raspetoga na križu u dinamičnoj akciji zagrljaja. Ovo umjetničko djelo visine je otprilike 4 metra, napravljeno je od čelika, a postavljeno je u Međugorju kod dvorane sv. Ivana Pavla II. (žuta dvorana) gdje će ostati godinu dana. Planirano je da nakon toga umjetničko djelo bude izloženo u Poljskoj, Australiji, SAD-u, Meksiku... Svečanost otkrivanja skulpture bilo je u nedjelju, 3. ožujka nakon pučke svete mise, a otkrivanju i blagoslovu skulpture prisustvovali su mons. Aldo Cavalli, međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić, autor ovoga djela umjetnik Guido Rainaldi, te župljani i hodočasnici.

Kako sam autor u opisu ovoga djela kaže, spasenje dolazi po križu i raspetom Kristu. Sjećanje na njega je posvuda, na zidovima crkvi i škola, na vrhovima zvonika, uzglavljima kreveta i iznad grobova, svi ti milijuni križeva podsjećaju na smrt Isusa na križu. Raspelo je znak ljudske boli. Ne znam ni za jedan drugi znak koji daje tako snažan osjećaj naše ljudske sudbine. Raspelo je dio svjetske povijesti. Lik pape Ivana Pavla II. uvijek je bio nadahnuće umjetnicima u davanju svojevrstnosti umjetničke interpretacije, više ili manje „istinite“, ljudskosti pape Wojtyły, njegove iznimnosti, karizmatičan, s mnogo talenata, „Petar našeg doba“. Bio je primjer istine, vjere, nade i ljubavi, primjer ne samo vjernicima, već još više neizvjesnima, moralni oslonac suvremenom svijetu i odraz Božje ljubavi. Obje figure uspoređuju se u konkretnosti i specifičnosti likovnog jezika. Ne trebaju im uvod ni prijevodi, oni pripadaju univerzalnom jeziku, postavljaju se upravo u perspektivu univerzalnosti, u mogućnost izražavanja, sugeriranja, horizonti osjetljivosti, refleksije, apstrakcije. Zbog toga je „sveta umjet-

nost“ uvijek uspostavljala osebujuju i pravovremen dijalog sa svetošću, s religioznošću, uz duhovnost i transcendenciju ponovno se potvrđuju vrijednosti i postavljaju novi temelji za nova znanja i prihvaćanje onoga što ne možemo znati. Izraz umjetnika i dojam promatrača mjere se u poruci kiparskog djela. Skulpturalno djelo nas poziva da ga ne promatramo kao predmet potrošnje, već kao dar u kojemu treba uživati kontemplativan pogled. Svaki umjetnik, u različitoj tišini srca, pozdravlja misterij ljudskog života i izražava ga

svojim oruđem njegova jezika. Dvije posebno značajne figure koje predstavljaju povijest, prošlost, kolektivno sjećanje, vjeru.

ZAVRŠENA IT KONFERENCIJA U MEĐUGORJU: OSNIVANJEM IT ZAJEDNICE SJEME JE POSIJANO

Završena je prva katolička IT konferencija u Međugorju. Osim molitvenog dijela programa, bila su ovo tri dana izvrsnih predavanja, panel diskusija, konstruktivnih i kreativnih radionica, umrežavanja, druženja i upoznavanja ljudi iz IT svijeta koji imaju jednak sustav vrijednosti, a koje je, kako oni sami svjedoče, teško naći u ovoj branši. Osnovana je međugorska katolička IT zajednica koja je nastala kao plod ove konferencije ali i kao odgovor koji je papa Franjo uputio svima nama, naglašavajući potrebu prilagodbe poslanja Crkve suvremenim sredstvima komunikacije. Papa ističe "Moramo izbjegavati da postanemo taoci mreže i umjesto toga loviti ribe, to jest privlačiti duše Gospodinu."

Novonastala katolička IT zajednica iz Međugorja je zapravo posijano sjeme koje će grupa tehnoloških profesionalaca nastaviti zalijevati, njegovati, kako bi se proširilo u velike grane po cijelom svijetu i donijeti obilat plod na dobro cijelom svijetu. Naravno, naša vrata su otvorena

svima onima koji se prepoznaju kao dijelom ove grupe te ih pozivamo da nam se priključe.

Želja nam je bila okupiti sve katoličke IT-ovce u jednu mrežu koja dijeli zajedničke ciljeve i sustave vrijednosti. Sudionici ove konferencije su na kraju zaključili kako su došli u Međugorje ne znajući što ih očekuje ali su dobili prijatelje, suradnike i iskustva koja će ponijeti svojim domovima.

Ravnatelj Informativnog centra Mir Međugorje Vedran Vidović govorio je o osnivanju prve katoličke IT zajednice u Međugorju, koja je plod ove konferencije.

"Mi katolici, često nismo umreženi u onim znanjima i vještinama u kojima smo profesionalno usmjereni i

često se događa da ne surađujemo jedni s drugima s drugima. Ovi događaji su prigoda da i vidimo zašto je važno surađivati između nas koji imamo iste životne poglede u pitanju duhovnosti i vjere, a koji se borimo za zajedničke ciljeve u ovom današnjem vremenu", kazao je Vidović.

O ciljevima ove IT konferencije govorio je predsjednik Uprave Informativnog centra Mir Međugorje fra Danko Perutina, a najavio je i

kako će se ova konferencija održati i sljedeće godine.

"Osluškujući uvijek riječ pape Franje, željeli smo odgovoriti na njegov poziv za novu evangelizaciju. I upravo to je bio prvi cilj da ovi suradnici naši koji su još ovdje i prijatelji, dadnu svoj doprinos od dara koji im je Bog dao, da prošire duhovnost Međugorja po cijelom svijetu. Svi mi koji smo radili ovdje i svećenici koji sada rade i svi hodočasnici su svjedoci da se događa promjena srca, da započinju novi životi i na neki način smo i mi htjeli da se poruka Međugorja proširi što brže i što više

po svijetu. Moje osobno iskustvo je gdje god dođe međugorska poruka, gdje dođe evanđelje, gdje dođe Isus Krist, tu mora doći do promjene srca, života, zajednica, ljudi..." kazao je fra Danko Perutina, dodajući kako je na konferenciji sudjelovalo više od 60 IT stručnjaka iz 15-ak zemalja. Nada se i kako će ih sljedeće godine na drugoj konferenciji biti još više.

Jedan od izlagača na ovoj IT konferenciji bio je i dr. Davor Pavuna koji je govorio o vrijednostima ove konferencije, koja je spona između teologije i duhovnosti. Poručio je

kako se ne trebamo u današnjem svijetu stidjeti svoje katoličke vjere.

"Etički kod koji je bitan u ovom trenutku je bitan kad se govori o razvoju umjetne inteligencije i robota. Mi samo moramo živjeti onaj dar koji je nam je dan svaki u svom području, naravno sam ja doprinio u onom što spada u moje područje. Čovjek sam koji puno putuje svijetom, ali teško bih našao mjesto gdje bih se ugodnije osjećao nego u Međugorju", kazao je dr. Pavuna, koji je IT konferenciju u Međugorju, kojoj je držao predavanje, ocijenio vrlo uspješnom. Uz radionice, rasprave i predavanja, sudionici ove IT konferencije zajedno su molili na međugorskim molitvenim mjestima te sudjelovali u večernjem molitvenom programu.

Priredila: Dijana Vranić.

PRONAŠAO SAM SEBE U MEĐUGORJU

U današnjem društvu možeš biti katolik i postati budist, možeš biti muškarac i postati žena i obrnuto, možeš tvrditi da se identificiraš sa psom ili nekom drugom životinjom, ali ako si gay, ispada da se više ne možeš promijeniti. U slučaju da misliš drugačije, budeš etiketiran kao homofob, buntovnik, klerofašist...

Apravo o mogućnosti promjene iz 'biti gay' u 'biti hetero', o razotkrivanju laži koja stoji iza sve agresivnije LGBT+ ideologije koja iskorištava najranjivije, govori talijan Luca di Tolve. I pokušali su ga ušutkati. U traženju mira i mogućnosti slobodnog života bez

pritiska, ali i mogućnosti izvršavanja svog poslanja koje živi već dvadesetak godina: pomaganja ljudima da pronađu svoj pravi identitet u Bogu, Luca se sa svojom suprugom Terezom i kćerkom Gemmom 2020. preselio u Međugorje gdje i danas živi. Ovo je njegova priča.

NEDOSTATAK OČINSKE FIGURE

Luca Di Tolve (42) iz Milana (IT) bio je homoseksualac od svoje 13. do 31. godine, skupljao je iskustva i nadasve partnere: njih nešto manje od 1900. Luca

dolazi iz disfunkcionalne obitelji, roditelji su mu se razveli, otac ih je napustio, pa ga je odgajala majka, tada sedamnaestogodišnjakinja onako kako je znala i umjela i sama pridošlica u Milanu, na nezreo, posesivan način. Nije imao muške uzore, iskustva života s muškarcem, očinsku ljubav niti blizinu, iskustvo muževnih poslova... i sve je to u njemu stvorilo veliki strah i nelagodu od muškog roda (tzv. obrambeni odmak). A s druge strane, nosio je veliku čežnju za muškom, odnosno očinskom ljubavlju, koja ga je dovela do toga da je već kao dječak i adolescent odmah osjetio privlačnost prema vlastitom spolu. Bio je ohrabren i psiholozima kojima ga je majka vodila, koji su im govorili da je to normalno, da je Luca gay i da to treba prihvatiti. Danas zna kako je to bila pogreška, i da su mu oni tada rekli istinu i ukazali na njegove emocionalne i psihološke probleme, život bi mu vjerojatno bio drugačiji. Suvremena znanost je dokazala kako u čovjeku ne postoji nikakav gen koji te čini gay osobom. Postoje samo muški i ženski geni. Ali Bog piše i po krivim crtama.

ŽIVOT U RAZVRATU

Izabran među prvima, bilo je to 1990. godine, za Mister Gayja u Italiji, ubrzo je ušao u očito zlatni svijet mode i stilista. Luca se sjeća tog razdoblja kao bogatog i nesređenog: "Dao sam se uzdržavati. To je prilično raširen običaj na gay sceni. Upoznao sam Riccarda, tridesetogodišnjaka iz Milana, sina milijardera. Radio je za zlatarsku i modnu industriju. Predstavio me stilistima

kao svog dečka. Plaćao mi je tri i pol milijuna lira mjesečno samo da budem s njim. Plus kreditna kartica. Plaćao mi je mog osobnog trenera da bih bio sve zgodniji i u formi. U međuvremenu svatko od nas imao je paralelne odnose s drugim muškarcima. Imao sam svog vozača i zlatni Rolex na ruci". Imao sam i zadovoljavajući posao, pratio sam bogate homoseksualce iz cijeloga svijeta, posebno Amerikanke, u luksuzne butike. Moje ime je bilo na Spartacusu, međunarodnom vodiču za homoseksualce... Zараđивao sam 30 milijuna mjesečno na ovaj način" – kaže Luca. Ipak, u duši živi prazninu, svaki put sve veću glad za zadovoljstvom koja se nije utajivala ni nakon bezbrojnih noći punih nastranosti, seksualnosti, droge i provoda. Svaki put samo još dublji očaj i osjećaj praznine i stida.

OBRAĆENJE UZ KRUNICU

Prekretnica u njegovom životu započela je kada je većina njegovih prijatelja započela umirati zbog side, a i njemu samome dijagnostičiran je HIV virus. Imao je tada 25 godina. Na korak do smrti, bolest, u dubokoj depresiji (prestao je jesti, prati se, oblačiti...), vratio se živjeti s majkom. Tada se događa njegovo prvo obraćenje. Majka mu je u to vrijeme radila kod časnih sestara i intenzivno je molila za njega. Poklonila mu je jednu ikonu Bogorodice i jednu krunicu koju je objesio oko brojača struje. Razmišljajući o samoubojstvu gledao je tu krunicu i sam sebi rekao: Zašto da ne probam? Uzeo ju je i započeo moliti Očenaše, Zdravo Marije i Slava Ocu bez prestanka (nije znao kako se moli krunica). Moleći, osjetio je Gospinu prisutnost, duhom je shvatio da Gospa postoji. Da je on taj koji se udaljio od nje. I tako je svaki dan nastavljao moliti baš iz srca, slušati Radio Mariju i sve više je osjećao Gospinu ljubav i mir. Snagu Majke koja mu se obraćala u srcu i hrabrila ga: „Samo naprijed!“ Molitva mu je počela čistiti srce suzama, pa se polako oporavljao, izašao iz kuće i u crkvi sv. Franje u Milanu osjetio potrebu za ispovijedi. U njoj je istresao sav svoj bijes: ali svećenik koji je jako ličio na P. Pija prekinuo ga je upitavši ga: "Ti govoriš samo o sebi, a gdje je Bog?

Jesi li se ti ikada ponašao kao kršćanin?' U tom trenutku, kao da su mu pale ljuske s očiju i vidio je sav svoj život koliko je bio sbečan, koliko je volio lagodnost, užitak... I tada je shvatio da treba promijeniti svoj način života. Uz duhovnu pratnju franjevac polako je počeo izlaziti iz svijeta noćnog života, ugađanja... Našao je posao služeći u franjevačkoj pučkoj kuhinji, počeo je puno čitati o vjeri, upisao je teologiju, pokušavao je staviti u red svoj život tražeći i pravi, dostojanstveni posao.

PROCES LIJEČENJA

Na Radio Mariji je stalno molio krunicu i slušao o Međugorju. I tu je prvi put čuo o jednom psihologu koji je imao drugačiji stav o homoseksualnosti od sveprisutnog povlađivanja o kojem je uvijek slušao. To je bio dr. Joseph Nicolosi (1947. – 2017.), američki klinički psiholog talijanskog podrijetla, osnivač i direktor „Thomas Aquinas Psychological Clinic“ u Encinu, Kalifornija, te jedan od osnivača i bivši predsjednik (američkog) Nacionalnog udruženja za istraživanje i terapiju homoseksualnosti (National Association for Research and Therapy of Homosexuality - NARTH). On je zagovarao konverzijsku/reparativnu terapiju homoseksualnosti čiji zagovornici tvrde da se njome može pomoći osobama s istospolnim sklonostima koje nastoje umanjiti svoje homoseksualne želje i zamijeniti ih heteroseksualnima.

Nicolosi u knjizi *Reparativna terapija muške homoseksualnosti: Novi klinički pristup* iz 1991. godine iznosi mišljenje da je homoseksualnost često posljedica stanja koje on opisuje kao "deficit spolnog identiteta" ("gender-identity deficit"), kojega uzrokuje otuđenost od osoba istog spola i osjećaj odbačenosti od roditelja istog spola i vršnjaka istog spola. Kao rješenje, on nudi terapiju usmjerenu na jačanje i produbljanje prijateljskih i drugih ne-seksualnih odnosa s osobama istog spola.

Čitajući njegove knjige Luca je pronašao odgovore na svoju nastranu prirodu i počeo je raditi na svojoj muževnosti, duhovnosti i uključivanju u muški svijet. Uključio se i u terapiju sa dvije zajednice koje su uspješno uspjele spojiti psihološku razradu i produbljanje vjere: to su zajednica „Chaire“ i organizacija „Living Waters“ koju je osnovao bivši homoseksualac, bivši protestant, a sada katolik, amerikanac Andrew Comiskey. „Zahvaljujući „Living Watersu“, psihoterapiji NARTH-a, podršci Zajednice „Chaire“, a napose obilnoj Božjoj milosti, danas mogu dotaknuti osobu svojeg spola, a da ju ne seksualiziram" – kaže Luca.

MEĐUGORJE I PRONALAZAK SEBE

Iako je svim srcem želio, zbog procesa liječenja i zbog ekonomskih razloga, nikako nije uspijevaao doći u Međugorje. I poklopilo se da je taman našao stalni posao kao čuvar u jednom muzeju, kad mu njegovi prijatelji rekoše da za tjedan dana idu u Međugorje. Konačno je mogao ići jer je konačno mogao uzeti godišnji odmor. Bio je to travanj 2004. i imao je 33 godine. Tada je ponajprije došao zahvaliti Bogu i Gospi na svim milostima koje je primio. Odmah je osjetio molitveni duh, mir..., ali i duhovnu razinu bitke sa zlom koji se borio za njegovu dušu. U molitvi je zavapio Bogu da mu pomogne srediti svoj život i naći ženu s kojom će zajedno hodati u vjeri.

Na povratku kući već su isplanirali kako će se vratiti početkom kolovoza na Festival mladih koji će spojiti sa par dana odmora u Makarskoj. Tada je upoznao Tereziju, svoju buduću ženu. Ona je bila iz Bergama, po profesiji medicinska sestra i radila je u jednom staračkom domu. Odmah su se zaljubili jedno u drugo, a kako su oboje bili svježi obračenci, započeli su zajednički moliti, biti na klanjanjima, ići kod fra Joze na Široki Brijeg, susreli su Vicku, Mariju... „Otkrio sam tada da sam sposoban imati obitelj. Shvatio sam kako Bog sve ono što se čini izgubljeno može vratiti. Nisam nikada mislio da je to moguće. Uvijek sam mislio da sam gay. Da je imati obitelj nemoguće. Ovo otkriće da mi je Bog sve vratio: moje dostojanstvo, posao, zdrave odnose s muškarcima, sa ženom – za mene su bili pravo čudo." – svjedoči Luca o onome što je doživio u Međugorju. Čudo je bilo i kako je Tereza prihvatila Lucinu prošlost: Kazala je kako je nije briga za ono što je on bio, jer ona se zaljubila u onog Lucu kakav je sada. Zaručili su se 2006. godine, a 2008. su se vjenčali. A 2014. postali su i roditelji jedne djevojčice.

PROJEKT 'LUCA'

U međuvremenu na upit nekih svećenika ili svog duhovnika, Luca je počeo davati svjedočanstva, o njemu su pisali članke, a 2009. čak četvrto mjesto na San Remu osvojila je pjesma od Giuseppe Povia: „Luca era gay“, inspirirana njegovom životnom pričom. Nakon vjenčanja, 2008. u Americi su on i Tereza završili master iz edukacije koju provodi organizacija „Living Waters“, uz koju su oni još dodali puno više duhovnosti međugorskog stila. Tako je nastao projekt LUCA Kraljica Mira „Uvijek slobodni za izbor“ (Sempre liberi di scegliere), koji je do sada pomogao više od stotinjak osoba da izađu iz homoseksualnosti i ostvare normalne odnose te brak. U Italiji su već vodili jednu kuću za duhovne vježbe, ali život im je postajao sve kompliciraniji jer su uslijedili napadi gay lobija i gay aktivista, a s druge strane sve jasnije se kristalizirala njegova misija da pomogne osobama koje žele pronaći svoj pravi identitet ili ozdraviti od homoseksu-

NASTAVAK NA 32. STRANICI ►

▶ NASTAVAK SA 31. STRANICE

alnih sklonosti. Tako su se odlučili 2020. godine doseliti u Međugorje. „Međugorje je mjesto koje nismo mi izabrali nego Gospa. To je mjesto posebne milosti. I sami smo to iskusi i vidjeli kroz ove godine. Vidjeli smo i da ovdje dolaze ljudi koji traže promjenu, jer ovdje osjećaju Gospinu prisutnost. Tako da se u Međugorju, uz svu stručnu pomoć, dobija još i jedna besplatna vrijednost – a to je posebna milost koju donosi Gospina majčinska ljubav, ozračje molitve. Kad god imamo duhovne obnove, glavno nam je sudjelovanje u večernjem molitvenom programu i molitva tokom dana, odnosno taj molitveni dio koji pomaže da u sve uđe Duh Sveti koji na kraju sve čini novo. Mi dajemo od našega koliko možemo, ali na kraju Duh Sveti preko Gospina srca sve obnavlja“ – zaključuje Luca.

Više o Lucinom iskustvu, problemima homoseksualnosti, njegovom projektu Luca i programima podrške možete naći na <https://www.lucaditolve.com/>.

Nedavno je iz tiska izašla i Lucina knjiga na hrvatskom jeziku „Bio sam gay. Pronašao sam sebe u Međugorju“ u izdanju izdavačke kuće p. Marka Glogovića „Fidelissima“. <https://fidelissima.hr/proizvod/bio-sam-gej/>

Razgovarala: Paula Tomić

PROJEKT 'LUCA': "Od buke do kontemplacije"

„Povratak našoj duhovnoj srži je poput povratka Ocu, beskonačnom izvoru darova. Često nas svakodnevna kaotičnost ometa, ali moramo učiti iz lekcije Marte i Marije iz evanđelja po Luki 10,42. Njihova nas priča uči važnost zaustavljanja, stvaranja prostora za kontemplaciju i započinjanje unutarnjeg putovanja. Ako ne posvetimo vrijeme svojoj duši, najdubljem dijelu naše biti, riskiramo voditi život osrednjosti, zadovoljavajući se mrvicama umjesto da iskoristimo prilike koje nam se nude.“

MIRTA MILETIĆ

Najvažniji sadržaj ljudskog života nisu materijalne stvari, uspjesi ili postignute karijere, nego naši odnosi. Odnosi nas čine zadovoljnim ili nesretnim, ispunjavaju ili ispražnjuju naše srce. O odnosima razgovaramo, odnosi nas brinu i raduju. Sav se naš zemaljski život vrti oko odnosa. Sebe najbolje upoznajemo kroz odnose s drugim ljudima. Pred drugima padaju naše maske savršenosti i taštine. Tek u odnosu s drugim bolje vidim sebe, tko sam i kako reagiram. Mnoge nam situacije pokazuju da su naši ljudski odnosi ponekad zamršeni, teški i komplicirani. Često smo krivo shvaćeni ili mi druge razumijemo na krivi način. Često smo osjetljivi, nepovjerljivi, sumnjičavi. Svojim ponašanjem ranjavamo druge, a da toga uopće nismo svjesni.

Čitavoj kompleksnosti različitih odnosa pridonosi i činjenica da i Bog s nama želi ostvariti odnos. Isus želi intiman, osobni susret s nama. On nas ne promatra kao dio mnoštva, već poštuje i ljubi svakog od nas, našu originalnost, jedinstvenost. Isus nas uči kako naš odnos s Bogom nužno prolazi kroz odnos s ljudima koji nas okružuju. Potrebno se primjerice najprije izmiriti, poravnati odnose s našim bližnjima, kao preduvjet iskrenog prinosa dara pred žrtvenik. Bog Otac, otac je svih ljudi. Zato nije svejedno kakve odnose imamo s drugima oko nas. Zato niti naši grijesi nisu samo „naša stvar“ ili naš privatni problem. Svaki grijeh ima negativne posljedice ne samo na počinitelja, već i na ljude koji ga okružuju, ali i na cijelu Crkvu. Svakim grijehom činim zlo sebi i drugima oko sebe, kao i samoj Crkvi koja

je mistično tijelo Kristovo. U molitvi Očenaša molimo da nam Bog otpusti grijeha naše, kako i mi otpustamo dužnicima našim. Potrebno je osvijestiti ovu važnu činjenicu kako našu duhovnost ponajviše određuju djela ljubavi i odnosi koje gajimo prema ljudima koji nas okružuju.

Istočnim grijehom ušao je nered u ljudske odnose. Sjetimo se Adama i Eve. Kada su se odlučili na neposlušnost, njihov odnos je postao optuživanje, gorčina, nepovjerenje, strah. Raskinuli su sinovski odnos s Ocem i odjednom postali tuđinci, stranci. Mi nosimo posljedice tog prvog grijeha naših Praroditelja. Isus se rodio kao čovjek da bi nas naučio pravim ljudskim odnosima. Želi obnoviti naše ranjene odnose. Jer kada su naši odnosi smireni, onda smo i mi ispunjeni. Kada su naši odnosi u nemiru, i mi smo nesretni

i žalosni. Isus to zna i želi da naši odnosi ožive, ozdrave. Što je to što opterećuje i kvari naše odnose? Prije svega to je grijeh. Grijeh ne raskida samo svezu s Bogom, već uništava i naše međuljudske odnose. Postoji još nekoliko važnih čimbenika koji utječu na naše međusobne odnose. Navest ću tek neke od njih.

NEPOVJERENJE je ozbiljan teret zdravim odnosima. Rađa se zbog loših iskustava u prošlosti. Ta loša iskustva oblikuju naše stavove i mi zauzimamo stav opreza i hladnoće. Nepovjerenje nam ne dopušta ljubav, a ljubav podrazumijeva rizik.

LOŠA SLIKA O SEBI također prijeti ispravan odnos s drugima. Pristajući na kompleks manje vrijednosti zapravo umanjujemo Božje djelo. A to smo mi! Bog želi naš maksimum, ne želi životarenje. Dao nam je jedinstvenost i talente kojima obogaćujemo ovaj svijet. Loša slika o sebi je uvijek znak slabog povjerenja u Stvoritelja.

USPOREĐIVANJE je rak rana svakog odnosa. Uspoređivanje me čini ili jako oholim ili malim u odnosu na druge ljude. Ono ruši moje sinovsko dostojanstvo pred Bogom, ostavlja gorčinu i tjera me u očaj. Koji je lijek protiv uspoređivanja? Prihvatiti sebe sa svojim manama i krjepostima, pronaći svoje talente i obnoviti odnos prema Bogu.

ZAVIST I LJUBOMORA su vrlo toksični za naše odnose. Ispod zavisti i ljubomore krije se strah. Strah da drugi ima bolje, da može više. Strah da ne ću biti ljubljen, da nisam na prvom mjestu. Strahovi nas guraju u grijeh. Važno se suočiti sa strahom koji potiče našu ljubomoru i zavist. Ne bježati od njega ulazeći u grijeh, nego ga pogledati u „oči“.

OČEKIVANJA su jako važna za naše odnose. Očekujemo nešto od odnosa s drugim, a to nismo iskomunicirali? Čekamo da taj drugi to sam shvati i reagira onako kako smo mi zamislili. To je pogrešno. Najčešće onda slijedi razočarenje. Potrebno je izreći svoja očekivanja ili ih uskladiti s realnošću neke situacije.

ISKRENOST je temelj svakog odnosa. Odnosi u braku ili obitelji ne trpe neiskrenost. Potrebno je komunicirati ono što proživljavamo, što osjećamo, biti iskren. Iskrenost je put prema stvaranju povjerenja. Tek tako nas osobe iz okruženja

imaju priliku razumjeti, doživjeti na ispravan način. U obiteljima ili brakovima u kojima nema iskrenosti, nema niti ljubavi niti povjerenja. Jer ljubav podrazumijeva iskrenost.

NEZRELOST osobe je jedan od snažnih čimbenika koji urušavaju odnose. Emocionalna nezrelost je nesposobnost da se nosim sa izazovnim situacijama, kao i okrivljavanje drugih kako bih izbjegao odgovornost. Emocionalno nezreli ljudi su egocentrični i misle da se cijeli svijet vrti oko njih. Rijetko se ispričavaju, koriste teške i uvredljive riječi, imaju obrambeni stav.

Mogli bismo nastaviti niz različitih čimbenika koji utječu na naše odnose. Važno je što ranije detektirati da imamo problem u nekom konkretnom odnosu i napraviti sve što je u našoj domeni odgovornosti da taj odnos popravimo. U obiteljima će dobra i kvalitetna komunikacija biti jedan od najsnažnijih alata za postizanje kvalitetnih odnosa. A upravo se na području međusobne komunikacije događaju najveći propusti. Zato je potrebno raditi na podizanju znanja i vještina na području komunikacije. Vještine komunikacije razvijamo kroz život i pitanje je što smo naučili „kopirajući“ naše roditelje. Dobra vijest je da se na svemu može raditi, da možemo rasti i mijenjati svoja ponašanja.

Teško je izgrađivati zdrave i kvalitetne odnose oslanjajući se isključivo na naše ljudske snage. Zato je važno pristupiti sakramentima, kroz koje nas Isus osposobljava da možemo nadilaziti naše ljudske granice i da možemo ljubiti jedni druge. Bez sakramenta pomirenja i euharistije teško da bismo mogli oprastati jedni drugima, nadilaziti brojne situacije u kojima su naši odnosi izranjeni ili narušeni. Zato će naši odnosi uskrsnuti u onoj mjeri u kojoj mi otvorimo prostor našeg srca da Bog može djelovati u našim životima. Bog zaista može promijeniti svaku situaciju na dobro, ali potrebna je i naša aktivnost. Mnoge stvari u našim međusobnim odnosima ne može rješavati Bog umjesto nas. Neke je stvari potrebno naučiti, promijeniti, primijeniti drugačije obrasce ponašanja. Potrebno je iskreno zatražiti pomoć, ako vidimo da nam ne ide ili da je potrebno da nam netko pomogne da nadiđemo neku situaciju koju sami nismo u mogućnosti riješiti. Važno je poraditi na našim međusobnim odnosima, jer naš odnos s Bogom nužno prolazi kroz odnos s ljudima koji nas okružuju. Jedno je od drugoga neodvojivo.

TEŠKO JE IZGRAĐIVATI ZDRAVE I KVALITETNE ODNOSNE OSLANJAJUĆI SE ISKLJUČIVO NA NAŠE LJUDSKE SNAGE. ZATO JE VAŽNO PRISTUPATI SAKRAMENTIMA, KROZ KOJE NAS ISUS OSPOBLJAVA DA MOŽEMO NADILAZITI NAŠE LJUDSKE GRANICE I DA MOŽEMO LJUBITI JEDNI DRUGE. BEZ SAKRAMENTA POMIRENJA I EUHARISTIJE TEŠKO DA BISMO MOGLI OPRAŠTATI JEDNI DRUGIMA, NADILAZITI BROJNE SITUACIJE U KOJIMA SU NAŠI ODNOSI IZRANJENI ILI NARUŠENI. ZATO ĆE NAŠI ODNOSI USKRSNUTI U ONOJ MJERI U KOJOJ MI OTVORIMO PROSTOR NAŠEG SRCA DA BOG MOŽE DJELOVATI U NAŠIM ŽIVOTIMA.

NAŠI ODNOSI

ŽIVA VJERA I ŽIVA CRKVA

Velik i privlačan crkveni prostor pun ljudi, a na trgu ispred crkve još mnogo vjernika svih uzrasta koji preko ozvučenja prati sv. misu. Svake nedjelje i zapovjedne svetkovine slavi se 5 svetih misa kod kojih više svećenika ispovijeda ljude koji strpljivo čekaju na red. Gdje ima što takvo? U samostanskoj crkvi hercegovačkih franjevaca u Zagrebu. Ovdje je to svakodnevica.

Polovicom 90tih je samostan podignut kao studijska kuća mladih franjevaca iz Hercegovine koji studiraju teologiju u Zagrebu. Okrugla građevina koja se naslanja na ovalnu crkvu. 23 studenta nalaze se trenutno u samostanu s devetoricom svećenika kojima se već 5 godina pridružio negdašnji župnik iz Frohnleitena fra Šimun Oreč.

PROŽETA MEĐUGORSKOM DUHOVNOŠĆU
„Ova crkva je prožeta međugorskom duhovnošću. To privlači ljude“, pojašnjava gvardijan fra Slaven Brekalo, koji povezuje svoje redovnički i svećenički poziv upravo s Međugorjem. On upućuje na to da u to spadaju molitva krunice pred sv. misom i klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Ta se atmosfera upravo osjeća

kod slavlja sv. mise. Ovdje se već u 6.30 sati s jutarnjom molitvom slavi sv. misa koja je dobro posjećena kao i večernja u 18 sati.

KAKVA LI CRKVA?
S izvana upućuje pozlaćeni kip blažene Djevice Marije da je crkva posvećena njezinu Bezgrešnom začecu. Okrugla crkvena građevina presvođena vitrajem na sljemenu

simbolizira zajedništvo i ujedno usmjeruje pogled prema gore. Dugi šareni vitraji stvaraju meditativni ugođaj s inače svijetlim prostorom. Kao samo po sebi razumljivo, veliko raspelo iza oltara tvori središte i ujedno 12. postaju križnoga puta. Križni put sagrađen od bronce vodi prema tabernakulu s prekrasnim mozaikom koji predstavlja Isusovu posljednju večeru i uzašašće na

nebo. Gvardijana fra Slaven: „To pojašnjava što je u središtu misnog slavlja: Isus je uskrsnuo, uzašao na nebo a ostao s nama do konca svijeta u prilici euharistijskog kruha.“

DUHOVNI CENTAR SA SNAGOM KOJA ZRAČI
Mnoge ponude za mladež i odrasle: pjevački zbor studenata, pjevački zbor mladih, nekoliko mjesnih mješovitih zborova, mnoge mo-

gućnosti za susrete, predavanja, predstavljanje knjiga, duhovne obnove čine samostan hercegovačkih franjevaca centrom koji isijava posebnu duhovnu snagu.

Na kraju, trebaju franjevci našu pomoć. Naime vanjska fasada crkve je nakon skoro 30 godina potrebna obnove i termičke sanacije da bi ona i izvana postala još privlačnija.

Dr. Kurt Herler

Franjevačka zajednica pred obnovljenim samostanom. Sada crkva čeka na obnovu

PRILOG ZA OBNOVU CRKVE

Hvala mom prijatelju dr. Kurtu Herleru za ovaj prikaz našeg samostana i crkve u Zagrebu koju je doživio prigodom posjeta znamenitoj izložbi velikog hrvatskog umjetnika Ivana Meštrovića u Klovićevim dvorima. Svoju pomoć za obnovu crkve možete poslati na slijedeći bankovni račun:

Franjevački samostan Hercegovačke provincije
Av. Gojka Šuška 2, 10000 Zagreb, Hrvatska

OIB
86472504760

Banka: Zagrebačka banka, Trg bana Jelačića 10,
10000 Zagreb, Hrvatska

IBAN:
HR1423600001101512815 SWIFT/BIC: ZABHR2X

Unaprijed zahvaljuje, pozdravlja i želi blagoslovljenu korizmu fra Šimun Oreč iz zagrebačke Dubrave

Kardinal Schönborn se ispričao starokatolicima nakon intervjua za „Communio“

Kardinal Schönborn rekao je u nedavnom intervjuu za „Communio“ da Katoličkoj Crkvi u Njemačkoj „ne želi sudbinu Starokatoličke Crkve“ na što su starokatolici odgovorili pismom te zatražili „žurno pojašnjenje“ rečenoga – kardinal je uzvratio objašnjenjem te se ispričao.

Bečki kardinal Christoph Schönborn zamolio je starokatolike u Austriji za oprost. „Želio bih zamoliti za oprost zbog nesporazuma koji sam izazvao neopreznim izborom riječi“, na-

pisao je kardinal Schönborn u pismu starokatoličkoj biskupici Mariji Kubina i predsjedniku Sinodalnog vijeća Herbertu Psenneru. Svojom izjavom u intervjuu jednostavno je želio izraziti da ne želi raskol Katoličke Crkve u Njemačkoj. Raskol je uvijek rana, kaže Schönborn.

„Nisam to htio povezivati s devalvacijom ili kritikom Starokatoličke Crkve i žao mi je što se to moglo tako shvatiti“, pojasnio je kardinal Schönborn.

U Burkini Faso u napadu tijekom mise ubijeno 15 vjernika

Biskup Dorija u Burkini Faso Laurent Bifuré Dabire priopćio je 25. veljače 2024. da je u napadu tijekom nedjeljne mise u crkvi u Essakaneu ubijeno najmanje 15 vjernika.

Dvanaest žrtava preminulo je na licu mjesta, a još troje podleglo je ozljedama. U priopćenju se navodi da je broj stradalih okvirni, te da je još dvoje vjernika ozlijeđeno.

Napad se dogodio u selu na sjeverozapadu, u području Sahela, blizu granice s Malijem i Nigerom.

Prema izvješću World Watch List 2024 organizacije Open Doors, Burkina Faso je 20. na listi zemalja u kojima su kršćani najprogonjeniji. Kršćani čine 23,4 % posto stanovništva koje je većinski muslimansko.

Prema Zakladi papinskog prava Pomoć Crkvi u nevolji (ACN) islamiističke skupine, čiji su pripadnici regrutirani među lokalnim stanovništvom i iz inozemstva, pustoše zemlju od 2015. godine.

Teror u Burkini Faso usmjeren protiv svih stanovnika „koji ne ispovijedaju isti islam kao džihadisti, uključujući i muslimane. Kako javljaju strane agencije, nasilje je posebice eskaliralo u posljednje dvije godine. Kao posljedica dvaju državnih udara, ubijeno je oko 20 tisuća ljudi, a više od 2 milijuna ih raseljeno.

Njemački biskupi u ožujku opet na razgovorima u Vatikanu

Izaslanstvo Njemačke biskupske konferencije će 22. ožujka 2024. ponovno posjetiti Vatikan. Portal se poziva na najavu prefekta Dikasterija za nauk vjere kardinala Victora Manuela Fernandez, da će susret u ožujku biti prvi u nizu razgovora. Teme razgovora utvrđene su već „u srdačnom susretu koji smo imali u listopadu“, rekao je kardinal Fernandez. Njemačka biskupska konferencija podsjetila je na izjavu svoga predsjednika biskupa Georga Bätzinga od prošlog četvrtka. On je tada na tiskovnoj konferenciji na kraju proljetnog zasjedanja biskupske konferencije potvrdio da postoji dogovor o razgovorima s Vatikanom. Iz diskretnih razloga nije naveo datum susreta. Sveta Stolica je u nekoliko navrata kritizirala Sinodalni put u Njemačkoj i pozvala njemačke biskupe na jedinstvo Crkve. Visoki predstavnici Vatikana, među ostalima i kardinal Fernandez, pismima su zatražili od njemačkih biskupa da otkazu glasovanje o statutu Sinodalnog odbora koje je trebalo biti prošlog tjedna. Na zasjedanju u Augsburgu biskupi su uvažili taj zahtjev.

Najstariji kardinal navršava 99 godina

Najstariji kardinal Katoličke Crkve, umirovljeni nadbiskup Luande u Angoli Alexandre do Nascimento će u petak 1. ožujka 2024. navršiti 99 godina. Kardinal Nascimento bio je od 1986. do 2001. nadbiskup angolskog glavnog grada Luande. Prije toga, od 1975. do 1977. vršio je biskupsku službu u svom rodnom gradu Malanjeu, a od 1977. do 1986. bio je nadbiskup Lubanga. Nadbiskupa su u jesen 1982. oteli pripadnici jedne angolske pobunjeničke skupine i držali ga četiri tjedna u zatočeništvu. Papa Ivan Pavao II. javno je pozvao otmičare da ga oslobode. Godine 1983. imenovao ga je kardinalom, na istom konzistoriju kao i zagrebačkog nadbiskupa Franju Kuharića. Od 1983. do 1991. bio je predsjednik Caritas Internationalis. Alexandre do Nascimento rođen je 1. ožujka 1925. Po završetku teološkog studija, 1952. zaređen je za svećenika. Tijekom rata za nezavisnost Angole od Portugala, 1961. godine otišao je u izbjeglištvo u Lisabon, gdje je deset godina djelovao kao dušobrižnik u župi. Kardinal do Nascimento jedan je od najstarijih kardinala u povijesti Crkve.

Političari traže od Crkve snažniji angažman u Europi

„Austrijski političar Othmar Karas, smatra da se vjerske zajednice prema- lo angažiraju u političkom dijalogu na razini Europske unije. Karas je to naglasio u razgovoru s novinarima Kathpressa i drugih austrijskih medija u Bruxellesu, a na sličan način izjasnio se i njegov sunarodnjak, europski povjerenik za proračun i upravu Johannes Hahn. Demokratski sustavi, poštivanje dostojanstva svakog pojedinca, slobodni mediji i neovisno sudstvo nisu ništa sami po sebi razumljivi, rekao je Karas. Sve se to mora uvijek iznova obraditi i očuvati, naglasio je. U svrhu toga demokratskog diskursa i potrebnog društvenog zajedništva potreban je nužno i doprinos vjerskih zajednica i religija, smatra. Izbori za Europski parlament u lipnju, na kojima se Karas ne će kandidirati, za njega predstavljaju utvrđivanje smjera i to na način „kakvoga nije bilo od 1945.“ Načelno političko sučeljavanje, koje se vodi unutar i izvan EU, Karas je opisao kao „autokraciju demokracije“. „Tko će, ako ne EU, dizati zastavu demokracije u svijetu i za to svjedočiti“, između ostaloga zajedničkom vanjskom i sigurnosnom politikom, rekao je Karas. Europska unija, smatra, u opasnosti je da globalno gledano politički i gospodarski dospije sve više u pozadinu i da više nema nikakvu ulogu, ukoliko uskoro ne dođe do unutarnjih reformi. Od stupanja na snagu Lisabonskog ugovora 2009. strukturirani dijalog institucija EU s crkvama, vjerskim i svjetonazorskim zajednicama dio je ugovornog prava Unije, što je zapisano u članku 17. Taj dijalog, za koji je upravo Karas nadležan ispred Europskog parlamenta, vodi se i čak je u posljednje vrijeme pojačan, smatra on. Istodobno, mišljenja je da je takav dijalog potrebno još snažnije voditi u pojedinačnim članicama, sve do regionalnih razina i biskupija. Povjerenik Hahn otkrio je austrijskim novinarima u razgovoru da računa na pomak udesno na predstojećim izborima. Nada se međutim dovoljnoj potpori „centru“, što je po njemu potrebno kako bi se očuvala konkurentnost, blagostanje i sigurnost Europe. On također smatra da Crkve pritom imaju središnju ulogu, jer su središnji čimbenik u društvenim pitanjima. Za Hahna je EU mirovni projekt. Unutar toga mirovnog projekta socijalni mir predstavlja neizmjerne izazov, za što je opet potrebna Crkva. I Karas i Hahn smatraju da je europski društveni model sa slobodnom demokracijom i slobodnim tržišnim gospodarstvom „manjinski program“. U većini svjetskih država, čak do 70 posto njih, na vlasti su „više-manje autoritarni režimi“, upozoravaju obojica. Austrijski novinari boravili su u Bruxellesu sa željezanskim biskupom Egdiem Živkovićem, koji je u Austrijskoj biskupskoj konferenciji nadležan za europska pitanja.

Reakcija francuskih biskupa nakon usvajanja prijedloga o uvrštavanju u Ustav „prava“ na pristup pobačaju

Nakon što je francuski Senat odobrio tekst ustavne revizije kojim se u Temeljnu povelju uključuje „pravo“ na slobodan pristup pobačaju, Francuska biskupska konferencija je u ponedjeljak 26. veljače 2024. izrazila neodobravanje, ističući da se „pobačaj, koji je i dalje atentat na život od svoga početka, ne može promatrati isključivo iz perspektive prava žena“ Francuski biskupi su u priopćenju poručili kako su „s tugom“ doznali o Senatovom odobrenju. Obrćajući se onima koje razmatraju mogućnost pribjegavanja pobačaju, osobito „ženama u poteškoćama“, Francuska biskupska konferencija (CEF) „žali što u pokrenutoj raspravi nisu spomene mjere potpore za one koje bi željele zadržati svoje dijete“. Francuski biskupi u priopćenju se pridružili pozivu katoličkih udruga i pokreta na post i molitvu.

Papa zatražio provedbu istraživanja o rodnoj ideologiji

Papa Franjo primio je 1. ožujka u audijenciju sudionike skupa „Muškarac – žena, slika Božja. Za jednu antropologiju zvanja“ te osudio rodnu ideologiju.

Skup organizira Centar za istraživanje i antropologiju zvanja. S obzirom na Papino zdravstveno stanje, Sveti je Otac nazočio susretu, no njegovo je obraćanje pročitao mons. Filippo Ciampelli. Ipak, Papa je na početku susreta kratko podijelio nekoliko misli te osudio rodnu ideologiju, tvrdeći kako „ukidanje različitosti je ukidanje čovječnosti“. Istaknuo je kako je zatražio provedbu istraživanja o „strašnoj ideologiji našega vremena“, rodnoj ideologiji „koja ukida različitosti“.

U svom pripremljenom govoru, Papa je naglasio važnost promišljanja na akademskoj razini o zvanjima unutar Crkve i društva. Potrebno je usredotočiti se na antropološku dimenziju i polaziti od „elementarne i temeljne istine“ da je „život ljudskog bića poziv“.

Dijeleći svoje biće i darove s drugima za opće dobro, izlazimo iz „izolacije samoreferentnog ega“. Počinjemo na sebe gledati kao „identitet u odnosu“, kazao je Papa, te objasnio: „ja postojim i živim u odnosu na onoga tko me stvorio, na stvarnost koja me nadilazi, na druge i prema svijetu koji me okružuje, gdje sam pozvan s radošću i odgovornošću prihvatiti specifično i osobno poslanje“. U današnjem kulturnom kontekstu ponekad smo skloni zaboraviti ili zamagliti tu stvarnost, s rizikom redukcije ljudskog bića na materijalne ili primarne potrebe, kao da je objekt bez svijesti i bez volje.

Papa preporučuje da se ne guši „zdrava unutarnja nape- tost“, odnosno poziv „na sreću, na puninu života, na nešto veliko za što nas je Bog namijenio“. „Život svakoga od nas, bez iznimke, nije slučajnost; naše postojanje u svijetu nije puki plod slučajnosti, već smo dio plana ljubavi i pozvani smo ići iz sebe i ostvariti ga, za sebe i za druge“, istaknuo je.

Pozvani smo dati svoj doprinos poboljšanju svijeta i oblikovanju društva. To nije samo vanjska zadaća, ističe Papa, nego dimenzija koja uključuje samu našu narav, strukturu našeg bića kao muškarac, žena na sliku i priliku Božju. Papa stoga potiče istraživanja, studije i prilike za raspravu o zvanjima, različitim životnim stanjima i mnoštvu karizmi. „One su također korisne za propitivanje današnjih izazova, trajne antropološke krize i nužnog promicanja ljudskih i kršćanskih poziva“. Na kraju, Papa ističe važnost razvoja sve učinkovitije kružnosti između različitih zvanja, što može „pridonijeti stvaranju nade u svijetu nad kojim se nadvijaju teška iskustva smrti“.

Marthe
Robin –
mističarka i
stigmatizirana
žrtva ljubavi

OTAJSTVO ŽENE KOJA JE ŽIVJELA SAMO OD EUHARISTIJE

S Marthom Robin upoznao sam se preko Zajednice Blaženstava, izvorno *Lav iz Judina Plemena i Probodeni Jaganjac*. Naime, početkom osamdesetih godina prvi koji su se iz inozemstva ozbiljnije bavili Međugorjem bili su iz francuske *Zajednice Blaženstava*, poglavito Dr. Philippe Madre, jedan od utemeljitelja i vođa te zajednice, liječnik i đakon. Utemeljitelj je bio Br. Ephraim (Gérard Croissant) koji je na poticaj Marthe Robin prešao s protestantizma na katolicizam, postao đakonom i utemeljio *Zajednicu Blaženstava* sredinom sedamdesetih godina. Išao je često na razgovore s Marthom koja ga je poticala da osnuje zajednicu koja će uključivati svećenike i laike, bračne parove i osobe do kraja posvećene Gospodinu. Cilj je svetost u svagdanu. Od njega sam čitao knjigu o nastanku Zajednice „Kasni daždovi“ (*Nachsommerregen – na njemačkom*). Tu opisuje svoje susrete s Marthom te njezino stanje sedamdesetih godina, a preminula je 1981. Već tada me fascinirala ta iznimna osoba i mističarka koja bijaše mnogima nadahnitelj. U nas malo ili nimalo poznata, a bila je pokretač i savjetnik tolikih novih i mladih zajednica prije i nakon Sabora. Upravo kao i kod Charlesa de Foucaulda. Tek nakon smrti vidi se stvarni učinak i blagoslovljeno djelo tih pojedinaca koji su se stavili Kristu do kraja na raspolaganje.

POGLED NA TEOLOŠKU DUBINU MISTIČNOG SVIJETA ISKUSTVA MARTHE ROBIN

Marthe Robin bijaše žena koja je punih pedeset godina živjela samo od euharistije koju čak nije ni primala svaki dan, u pravilu dvaput tjedno. Takva osoba izaziva u nama zacijelo veliku radoznalost. Postoji nešto u neobičnoj životnoj priči Marthe Robin u kojoj možemo vidjeti veličinu koja se ne temelji na „neobičnim“ pojavama, već je ukorijenjena u otajstvu mističnog zajedništva s Kristom. Upravo taj život skriven u Bogu čini veličinu ove sitne žene. Crkva je nedavno učinila korak prema njezinu proglašenju blaženom kad je papa Franjo ovlastio Kongregaciju za kauze svetaca 7. studenoga 2014. Dekretom o herojskom stupnju njezinih krjeposti te života.

Marthe Robin rodila se 13. ožujka 1902. u Chateaufort de Galaureu, u Francuskoj, u regiji poznatoj kao „Ravnica“. Bila je najmlađe od šestoro djece. Njezin otac Joseph bio je dobrodušan poljoprivrednik, ne baš religiozan. Išao je u crkvu samo na Uskrs i velike blagdane, iako je pred kraj života, zahvaljujući Martinu izvanrednom primjeru i krjeposti, doživio duboko obraćenje te je „umro kao svetac“, prema svjedočanstvu same Marthe. Njezina majka, Amélie-Celeste Chosson bila je sretna i milosrdna domaćica i majka, i poput svog supruga, u početku nije bila pobožna niti praktična vjernica, međutim i ona je doživjela duboko obraćenje pred kraj svog života,

zacijelo kroz sveti utjecaj i primjer kćeri Marthe.

PRVA PATNJA I PREDANJE BOŽJOJ LJUBAVI I VOLJI

Počevši od svibnja 1918. u dobi od 16 godina Marthe je počela osjećati nesnosne glavobolje. Dana 25. studenoga te godine srušila se u kuhinji i nije mogla ustati bez pomoći svojih. Poslali su po liječnika i mislilo se da ima encefalitis. Ponekad bi često jaukala od boli. Tijekom toga vremena imala je prvo viđenje Blažene Djevice Marije; njezina sestra Alice

koja je bila s njom u spavaćoj sobi, vidjela je veliku svjetlost koja je okruživala sobu, ali ona osobno nije vidjela Blaženu Djevicu.

Od svog djetinjstva Marthe je uvijek očitivala vrlo uočljivu vjersku odanost i privrženost Svetomu, makar nije odrasla u obitelji koja bi bila revna u pohađanju svete Mise ni ostalih pobožnosti. Rekosmo, išli su na svetu Misu samo za blagdane. Kako su njezina bolest i patnja napredovale, noge su joj slabile i sve je više bila prikovana za stolicu. Tijekom tog vremena njezin je duhovni život procvao i bila je vrlo nadahnuta i izgrađena životom „Malog cvijeta“, Terezije iz Lisieuxa, koju je 17. svibnja 1925. papa Pio XI. proglasio svetom. Kasnije te godine, 15. listopada 1925., na blagdan svete Terezije Avilske, osjetila je nadahnuće da obavi osobni „Čin predanja ljubavi i volji Božjoj“; sama je osobno sastavila tekst *Čin predanja i posvete*. Imala je 23 godine. *„Vječni Bože, beskrajna ljubavi! O moj Oče! (...) Na današnji dan Tebi se predajem i posvećujem, u cijelosti i bez zadržke. O Ljubljeni moje duše, slatki moj Isuse, samo Tebe želim, i za Tvoju se ljubav svega odričem! (...) Bože moj, uzmi moje pamćenje i sva njegova sjećanja, uzmi moje srce i sve njegove osjećaje, uzmi moju pamet i sve njezine sposobnosti (...) Uzmi cijelu moju volju... (...) Tebi se predajem i do kraja izručujem.“*

DODATNA TEŠKA BOLEST

Jedva godinu dana nakon što se prepustila Božjoj volji, Marthe se ponovno teško razboljela. Bilo je to 3. listopada 1926., na dan prve proslave svetkovine svete Terezije iz Lisieuxa koja je prethodne godine proglašena svetom. Dr. Aristide Sallier iz Saint-Uzeza došao je u Ravnicu i pronašao Marthe u komi. „Ne može se tu ništa više učiniti“, bilo je sve što je rekao. Župnik vlč. Faure mogao je samo zamijeniti liječnika kraj kreveta bolesnice te podijeliti sakramente umirućih „svojoj župljanki“, kako ju je nazvao. Bilo je to drugi put da je primila svete sakramente umirućih.

Svi su očekivali da će joj naredni dani donijeti smrt. Koma, odnosno mistično stanje sna, trajalo je tri tjedna. Nakon čina potpunog predanja Isusu Marthi su se počele događati čudne stvari. Poslije buđenja priznala je svojim

roditeljima da je za to vrijeme doživjela veliku patnju koja je, paradoksalno, ujedno bila i iskustvo Božje ljubavi. Priznala je: „Kad patimo, tada je to škola ljubavi da možemo više voljeti.“ Za to vrijeme posjetila ju je sv. Thérèse iz Lisieuxa tri puta te joj priopćila kako treba preuzeti njezinu misiju te da treba diljem svijeta paliti „žarišta i ognjišta ljubavi“. To je Marthe povjerila vlč. Finetu, čak je i smijući se u šali dodala: „Ajme, ta lupežica je na kraju sve prepustila meni!“ Onkraj patnje i mističnosti takav smisao za humor najbolji je pokazatelj Marthina mentalnog zdravlja.

LJUBAV PREMA BOGU I PATNJI

Nakon njezine smrti otkrivene su neke stranice iz Bilježnice u kojoj je opisivala patnje koje je proživljavala tijekom 1927. godine:

OD SVOG DJETINJSTVA MARTHE JE UVIJEK OČITOVALA VRLO UOČLJIVU VJERSKU ODANOST I PRIVRŽENOST SVETOMU, MAKAR NIJE ODRASLA U OBITELJI KOJA BI BILA REVNA U POHAĐANJU SVETE MISE NI OSTALIH POBOŽNOSTI. REKOSMO, IŠLI SU NA SVETU MISU SAMO ZA BLAGDANE. KAKO SU NJEZINA BOLEST I PATNJA NAPREDOVALE, NOGE SU JOJ SLABILE I SVE JE VIŠE BILA PRIKOVANA ZA STOLICU. TIJEKOM TOG VREMENA NJEZIN JE DUHOVNI ŽIVOT PROCVAO I BILA JE VRLO NADAHNUTA I IZGRAĐENA ŽIVOTOM „MALOG CVIJETA“, TEREZIJE IZ LISIEUXA.

„...Bilo je nemoguće napraviti i najmanji pokret bez pomoći moje vrlo odane mame, ne da nisam mogla barem djelomično koristiti svoje ruke i šake, nego su postale vrlo nespretne. Ipak, zahvaljujem dobrom Bogu na svemu što mi šalje, a posebno što mi je ostavio barem ovu posljednju pokretljivost, kao utjehu mojim dragim roditeljima te da mogu za njih obavljati nešto lakših poslova. O, kad bih mogla raditi samo s Njim i za Njega! Ipak, osjećam da sam shrvana, i fizički i psihički. Sve me muči i obuziraju me... Ne znam više kako reagirati. Ali neka bude kako On hoće! Ali previše je to i previše za mene jednu bijednicu, i čini mi se da bi bilo bolje da se više zadržim na svemu što Bog čini u mojoj duši, i za moju dušu, svake minute...“

„Moja je duša uronjena i kao da je odnesena prema tome Jeruzalemu Ljubavi, snažnim privlačnostima i nadahnućima samog Boga, koji tu i tamo kao da me želi potpuno usisati u sebe samoga. Strašim se svega toga!... Tako sam sama, duhovno i duševno, a u međuvremenu shvaćam da mu se moram predati bez ikakve zadržke. Neka tako bude! I imam potrebu vrlo često izgovarati taj „Fiat“ koji me sjedinjuje s Isusom i s Marijom, mojom najdražom, preljubljenom Mamom, i dovršiti svoje žrtvovanje.“

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR **MIR**
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

